CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS — DIARIO DE SESIONES

Número 161 — **II Legislatura** — **Any 1990**

PRESIDÈNCIA DEL MOLT EXCEL.LENT SENYOR ANTONI GARCIA I MIRALLES

Sessió Plenària número 88

TERCERA REUNIÓ

Celebrada el dia 5 d'Octubre de 1990

SUMARI

Comença la sessió a les deu hores i vint-i-cinc minuts.
(Ocupa la Presidència el Molt Excel.lent Senyor **Antoni Garcia i Miralles**)

— Intervenció de l'Il.lustre Diputat Senyor **Mayor i Penadés**, del Grup Parlamentari Mixt.

(Ocupa la Presidència el Vice-president Primer, Excel.lent Senyor **Soler i Marco**)

— Intervenció del Molt Honorable Senyor **President de la Generalitat Valenciana.**
— Torn de rèplica de l'Il.lustre Diputat Senyor **Mayor i Penadés**, del Grup Parlamentari Mixt.
— Intervenció del Molt Honorable Senyor **President de la Generalitat Valenciana.**

(Ocupa la Presidència el Molt Excel.lent Senyor **Antoni Garcia i Miralles**)

— Intervenció de l'Il.lustre Diputat Senyor **Guardiola Sellés**, del Grup Parlamentari Socialista.
— Intervenció del Molt Honorable Senyor **President de la Generalitat Valenciana**.

(S'alça la sessió a les dotze hores i trenta-cinc minuts)

PLE DE LES CORTS VALENCIANES CELEBRAT EL DIA 5 D'OCTUBRE DE 1990

Continuació del dia 4 d'octubre. Comença la sessió a les deu hores i vint-i-cinc minuts, sota la Presidència del Molt Excel.lent Senyor Antoni Garcia i Miralles.

El Sr. President:

Il.lustres Senyors Diputats, continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el Diputat Senyor Mayor.

El Sr. Mayor i Penadés:

Senyores i Senyors Diputats.

Molt Honorable President de la Generalitat Valenciana.

Abans d'entrar en matèria, sí m'agradaria fer una reflexió pública, ja que és la primera vegada, i sobretot després de les paraules dites per algun altre Portaveu que m'ha precedit en l'ús de la paraula. Dir que trobe lògic que hi haja gent que vinga ací i manifeste d'alguna manera la seua disconformitat amb el que representa aquesta institució i aquest Parlament. Perquè segurament no tots hem contribuït de la mateixa manera a què els valencians tinguem la capacitat d'autogovern mínima, si es vol, això el que creiem nosaltres, però capacitat d'autogovern mínima per a decidir i governar allò que majoritàriament vol el poble valencià.

Per tant, manifestar públicament la felicitació a tot el món, i al poble valencià, de la inauguració d'aquest Parlament, perquè ací és on s'escolten els seus representants, elegits democràticament i lliurement i, si més no, si més no, tots aquells que creuen que aquest país ha d'autogovernar-se i decidir per ell mateix.

Molt Honorable President de la Generalitat Valenciana. Hi ha una cosa sorprenent en el seu discurs, Senyor President, i és la pobresa de les referències concretes a la necessitat de reformar l'Estatut, perquè la Generalitat puga assolir més i majors competències. I dic que és sorprenent per una raó molt simple: tots saben, i els mitjans de comunicació n'han parlat, que en l'actualitat hi ha tot un debat dins del PSOE, el seu partit, Senyor President, per a reformar els Estatuts d'Autonomia, per a reformar els Estatuts d'Autonomia acollits a l'article 143 de la Constitució Espanyola. Es tracta d'una discussió prèvia al congrés del seu partit i, pel que sembla, vosté és coautor d'una ponència que obri la via per a aquesta reforma.

Evidentment nosaltres no entrem ni eixim en els problemes del seu partit ni en les seues propostes internes, però, ja que es dóna la casualitat que vosté també és, a més de Secretari regional del seu partit, President de la Generalitat Valenciana, considerem que alguna cosa hauria d'haver dit sobre açò en aquestes Corts, sobretot en un debat com el que ara estem mantenint.

Que el règim autonòmic que hem de suportar els valencians resulta miserablement raquític, jo crec que fins i tot vosté ho pensa, Senyor President, però no ho diu. El que passa, diguem-ho clarament, és que vosté forma part del sistema que ens ha regatejat un règim més ample de llibertats. Ara diuen que dins del PSOE vosté és partidari del federalisme. Jo crec, Senyor President, que a bona porta toquen. Ja veurem si vostés entenen el federalisme amb la mateixa capacitat de restricció que han entés l'autonomia en els anys que porten governant aquest país i l'Estat. Però, en fi, com que no ens hem de fer il.lusions sobre el seu federalisme, hauria estat útil alguna notícia, per curta que fóra, sobre el que pensa vosté, el seu Govern i el seu partit sobre la reforma de l'Estatut, l'augment de competències i altres qüestions que, en definitiva, han de ser el marc legal i de possibilitats d'actuació per a tots els èxits i tots els projectes que vosté ens ha llançat damunt en la seua intervenció.

Hem de ser clars. Jo pense que, després de vuit anys d'Estatut, ací no hi ha cap Grup Parlamentari satisfet. Ni el PSOE —que és un dels pares de la criatura, un dels pares, no l'únic, Senyor President—, ni el meu Grup, ni el corrent d'opinió que representem, tan minoritari i poca cosa com vosté ens ha recordat més d'una volta, encara que ningú, ningú no ens podrà negar que alguna intervenció hem tingut en l'estímul d'una reivindicació d'autogovern al País Valencià.

Anem, si vosté vol, a deixar entre parèntesi el passat immediat, però parlem del futur.

Els valencians hem tingut i tenim una autonomia pobra i carregada de limitacions. Ara, què podem esperar per als anys que vénen? Ens hauria estat molt necessari escoltar alguna cosa sobre això. I escoltar-ho de la boca del President de la Generalitat. Ara que pareix que està ficat en alguna operació per a dotar la Generalitat Valenciana de més competències.

Jo crec que aquesta falta d'explicacions no és casual, sinó deliberada. Vosté ha deixat fora de la seua intervenció els aspectes més directament polítics, per a dur-ho, com en ocasions anteriors, a una enumeració tècnica que, al meu parer, recorda més l'estil d'un president de Consell d'Administració que el d'un cap de Govern. I el País Valencià, Senyor Lerma, no és una empresa ni pública ni privada. El País Valencià necessita una política d'esquerra i valenciana.

Vosté ha parlat, com sempre, de grans xifres de macroeconomia, de qüestions en definitiva que el seu Govern no pot resoldre, entre altres causes perquè tenim una autonomia de segona. La que s'ha repartit. És així.

És evident que l'Estatut li dóna poca capacitat de maniobra per tal de decidir la política econòmica que els valencians i les valencianes necessitem. Però també és evident que, damunt, el seu Govern aporta ben poques idees sobre el que hauria de ser aquesta política econòmica. Alguna referència genèrica a les millores tecnològiques no ho substitueix, Senyor President, sobretot quan el que hi ha pendent és el gran repte del norantatres.

Cada any, Senyor Lerma, quan arribem a discutir els pressupostos de la Generalitat, veiem que temes importants tenen dotacions ridícules. Estic referint-me, per exemple, a estalvi energètic, energies alternatives, missions i delegacions comercials a l'estranger, estudi i anàlisi de mercats exteriors, etcètera.

Les macromagnituds que vosté comentava en el seu discurs l'altre dia són certes. Són certes, però en molts casos són temes conjunturals —la taxa d'atur, la inflació— i en cap cas s'han de presentar com un èxit del seu Govern, perquè no ho són, Senyor President, no són èxits del seu Govern. Li diré més: encara que la Generaliat tinguera competències reals per a intervenir en això, que no en té, que no en té, presentar com a èxit un u per cent menys d'atur, un u per cent, Senyor Lerma, i damunt sense dir quin tipus de treball i en quins sectors es produeix aquest èxit suposat, açò, Senyor President, és pura demagògia, és pura demagògia.

Jo crec que tots volem una societat moderna. En això tots estem d'acord, Senyor President. Però això també vol dir una política de reciclatge de treballadors aturats. No val parlar d'augmentar el subsidi, cal que l'atur no siga estructural. En aquest sentit, calen convenis instrumentats, dirigits i executats per la Generalitat amb un cofinançament de l'INEM, per a intentar solucionar, encara que mínimament, d'acord amb la seua capacitat política i financera, qüestions d'aquest estil.

La política d'esquerra que Unitat del Poble Valencià reclama no consisteix, com vostés fan, en subvencionar alegrement empreses i empresaris sense tenir després una valoració racional i crítica dels resultats de les ajudes. Una política valenciana rebutja el precari esforç financer del seu Govern en tot allò que

es refereix a investigació científica i aplicació d'aquesta. Li donaré un exemple: en els pressupostos del vuitanta-nou per a investigació agrària hi havia onze milions i mig de pessetes. Ja em dirà vosté què es pot fer amb aquests diners, Senyor President.

Una política d'esquerra valenciana demana major atenció a l'economia social, a les cooperatives, que en general vostés no fomenten de manera suficient, sobretot en el cas de les seccions de crèdit de les cooperatives agrícoles. La Llei 8/85, de trenta-u de maig, creava el Consorci de Seccions de Crèdit, un instrument absolutament necessari que, a pesar d'això, encara no està funcionant. Tampoc no s'ha potenciat l'Institut de Promoció i Foment del Cooperativisme. Certament hi ha hagut inversions en aquest camp, bé a proposta d'UPV, bé seguint les indicacions de la PSP. Però encara no és prou, ni de bon tros.

Pel que fa a l'agricultura hem de continuar insistint en dos temes que ja hem presentat anteriorment davant la Cambra i en els quals vostés aparentment estan d'acord. Em refereix a la necessitat d'intervenir en el mercat de la terra. Ho han dit altres Portaveus, i vosté també ha manifestat ja públicament la seua discrepància. I també en la necessitat de vertebrar el món rural amb els Consells Agraris, acabant d'una bona vegada amb les Cambres. No ens cansarem de repetir que la democràcia ha d'arribar al camp valencià i que això no és possible mentre no s'acaben les Cambres Agràries. No és possible si no s'acaben les Cambres Agràries, Senyor President. Cal acabar amb les Cambres Agràries. I no ens cansarem de repetir-ho, però sí que ens fatiga ja sentir que el seu Govern hi està d'acord, però no fa res.

La seua falta de voluntat política en aquesta qüestió fa pensar en por o en complicitat. Jo crec que en complicitat i por respecte el ministre d'Agricultura, respecte el ministre d'Agricultura, i no respecte la gestió del Conseller d'Agricultura, que nosaltres en bona mesura troben encertada en eixes qüestions.

En matèria d'ordenació del territori i urbanisme continua havent-hi una preocupant falta de reacció per part del seu Govern. L'últim any, després dels escàndols de Calp i de Paterna, s'ha pogut detectar en vostés un tímid inici, algun moviment que feia esperar que pensaven realment complir amb el seu deure en aquestes qüestions. Lamentablement, de seguida s'ha comprovat que eren gestos de cara a la galeria. Així, la Llei d'Ordenació del Territori ha quedat ajornada en la seua aplicació i no se sap si pensen fer alguna cosa per aquesta banda, ni quan, ni què.

La indisciplina urbanística continua regnant en tot el territori. Jo em vaig quedar literalment espantat, Senyor President, quan el sentia parlar del Banc de Sòl Industrial que vostés volen crear. Ja estem una altra volta amb els polígons industrials del franquisme, Senyor President, a base de molta despesa pública, bons beneficis empresarials, però cap influència, cap influència en la vertebració industrial que el país necessita, cap avantatge per a la petita i mitjana empresa, i molta porta oberta per al favoritisme en la localització dels polígons. I, si no s'està molt alerta, i no vull fer sang amb això, Senyor President, molt de perill de corrupció, molt de perill de corrupció com en el passat.

Després d'escoltar el seu discurs, em recordava algú que fa dos anys, en un curs de la Universitat "Menéndez Pelayo", el professor Segundo Bru afirmava contundent, i amb dades, com la política de polígons industrials havia fracassat ací i a tota Europa. I ara vosté vol reinventar-la.

L'ordenació del territori, les decisions d'infrastructura, la política econòmica, l'urbanisme, tot això es continua fent deixant els objectius mediambientals en la cua de les prioritats. Això implica que les polítiques de medi ambient arriben tard i a penes no poden compensar les desfetes.

¿Té o no relació, Senyor President, l'ampliació del port de València amb el deteriorament de les platges del Saler, que són, en teoria, un àmbit protegit? Com es compensaran les destrosses ecològiques del corredor comarcal de l'Horta? No serà amb promeses i amb bones paraules, Senyor President, caldrà que siga amb fets.

Està molt bé que vostés proposen fer una planificació global de la gestió de les deixalles urbanes, però, què es pensa fer amb els residus industrials? El Pla de Depuradores no és una pantalla perquè continue l'absència d'una política tendent a corregir la contaminació, supose, Senyor President, supose i pregunte.

Pel que fa a les obres públiques, passen coses com aquesta: el projecte de canalització del barranc de Carraixet fet per la Confederació Hidrogràfica del Xúquer, és a dir, per l'Estat, no té avaluació d'impacte ambiental, incomplint així la Llei valenciana del tres de març del vuitanta-nou.

Què ha fet el seu Govern davant d'aquesta mostra de prepotència en l'Administració central? No res, no res. Què pensa fer? Probablement res tampoc. Probablement res tampoc. Es veu clarament que l'Estat té carta blanca per fer ací el que li done la gana. No pot estranyar-nos, però ho lamentem, Senyor President, ho lamentem.

La llei, Senyor President, han de complir-la tots. Vostés els primers, el partit que vosté representa el primer. Amb la seua mànega ampla en temes de disciplina urbanística, vostés estan imitant la manera d'actuar de la senyora Thatcher. La seua política no té cap relació amb el que podria esperar-se de gent que es diu d'esquerra. En eix aspecte, Senyor President. I, naturalment, és una política molt poc respectuosa amb la realitat valenciana i amb la millora de qualitat de vida i amb el medi ambient, temes que vosté posava com a prioritaris en el seu discurs.

I no em vinga ara amb el solar dels Jesuïtes, amb la Marjal de Pego-Oliva, que podríem parlar-ne. Ja fa molts anys que nosaltres i altres sectors de la societat ho estan dient, ho estan dient a Oliva, o estan dient a la Safor i ho estan dient a Pego, i estan arrastrant les agressions, insults d'alguns càrrecs públics de partits que també s'escolten ací. I cal anar allí a suportar-ho i aguantar-ho democràticament. I ara ve vosté i diu que no es dessecarà. I nosaltres li diem que molt bé, perfecte, però ja fa anys que ho anem dient, ja fa anys que ho anem dient.

Jo crec que els quatre gestos que vostés volen fer els volen fer passar per una sensibilitat mediambiental urbanística, i em fa por que siguen realment quatre gestos, Senyor President. Tot el que vosté puga dir sobre això nosaltres ho hem dit també moltes vegades, sense que s'ens fera cas. I nosaltres segurament —i si cal explicar-ho ho explicaré— serem els més legitimats per a dir-li, a vosté, i criticar-li allò que creiem oportú en eixa política.

I no puc deixar de parlar dels efectes de la tèrmica d'Andorra, de la falta de política forestal, de la situació de les costes, del drama del parc de l'Albufera, temes molt tocats per altres Grups Parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Jo crec, jo crec de veritat, Senyor President, que vostés no tenen política de medi ambient ni res que se li assemble. I ara sembla ser que la volen tenir. I ens sembla perfecte. Ara ens diu que farà una Llei de Monts. Molt bé, molt bé, Senyor President, però haurem de recordar-li que això és una iniciativa de grups ecologistes, de fa molts anys, i que últimament anaven plasmant, que s'han entrevistat ací amb els Grups Parlamentaris, etcètera, etcètera. A la qual cosa vostés responen una miqueta tard, però responen, i esperem que en positiu, perquè cal veure la redacció del projecte de llei.

Jo crec que és trist i dolorós, Senyor Lerma, que la realitat ens done la raó en aquestes qüestions. No me'n alegre, no me'n alegre.

Hi ha una qüestió que s'ha tocat també molt, és el tema del turisme, que és el gran negoci. Una de les columnes capitals de la Comunitat Valenciana, etcètera, etcètera.

El resultat d'errors del seu Govern, jo crec que han estat projectats sobre això, a base d'infrastructures dures, a base de permetre barbaritats urbanístiques i mediambientals, i no se'n adonen que, si volem mantenir el negoci turístic, han d'entendre que el que cal són platges netes, arbres. El model que vostés han impulsat, heretat de la dreta, i continuat sense rectificacions. I ací és on trobe el problema, és la causa d'un desastre que Unitat del Poble Valencià ha denunciat mil voltes. Mentre, vostés somreien. I, parlant de somriure, jo crec que eix era l'eslògan de vostés d'aquest estiu: "amb un somriure". I perdone que li ho recorde, perquè més que un somriure la veritat és que al final de l'estiu ens ha semblat un rictus.

Vosté, Senyor Lerma, em recorda aquella pel.lícula favorita d'Alfonso Guerra, allò de "Mort a Venècia", una ciutat on hi ha còlera i pesta, però tot són simulacions i bones cares, somriures falsos, hipocresia i falta de solucions als problemes del turisme. I no és que ho diga jo. Però, què li anem a fer! És la realitat, Senyor Lerma. Jo crec que eixos problemes no es resolen sols amb publicitat, crec que es resolen amb una política de fets.

Jo crec que és un sarcasme que vosté anuncie ara que faran un Llibre Blanc del Turisme. El model turístic que s'ha seguit ací és erroni des del principi, des de Fraga Iribarne, Senyor President. Però també és cert que la Generalitat té competències sobre això i ja fa un grapat d'anys, i que només ara, quan totes les alarmes sonen, es parla del Llibre Blanc, de la necessitat d'insistir en la formació dels professionals i, en definitiva, comença a dir-se allò que altres sectors, entre els quals nosaltres, ja fa temps que ho anem dient.

Senyor President, en l'àrea metropolitana de València i en la comarca de l'Alacantí, i canviem de tema, en eixes dues àrees estan escolaritzats el 44'6 per cent de la població escolar del País Valencià. Tenen un molt alt percentatge d'alumnat matriculat en ensenyament privat, més del trenta-set per cent, i una ràtio per damunt de la mitjana. Comarques com l'Alcalatén, que escolaritza el 0'29 per cent de la població escolar, té el 32'38 per cent d'alumnat matriculat en l'ensenyament privat, i l'Alt Palància, que escolaritza el 0'44 per cent de la població escolar del País Valencià, té el 20'29 per cent d'alumnat matriculat en ensenyament privat. I he intentant posar-li xifres de comarques menys despoblades i de nuclis urbans importants i superpoblats.

El sector privat escolaritza cent vuitanta-set mil alumnes, és a dir, el 35'29 per cent de la població escolar d'EGB d'aquest país durant el curs 88-89, sense tenir en compte el Preescolar. Hi ha set comarques que augmenten el percentatge de matrícula en el sector privat en el curs 88-89. El sector públic escolaritza en el curs 88-89 tres-cents quaranta-dos mil noucents seixanta-tres alumnes, cosa que suposa el 64'71 per cent d'alumnat d'aquest país en EGB. Hi ha ràtios altes en EGB. Per exemple, al Baix Maestrat, 30'59; a l'Alacantí, 31 alumne/aula; al Baix Vinalopó, a la Marina Alta, en l'Horta Oest, que té una ràtio superior també de 30 alumnes/aula. I això quan el Llibre Blanc per a la reforma del sistema educatiu fixa una ràtio màxima per a l'ensenyament primari de trenta alumnes per aula.

A les següents poblacions, amb una ràtio superior als cent alumnes/aula, concorren tancaments d'unitats escolars. Estic parlant-li d'Alcoi, Castalla, Beneixama, Crevillent, Callosa del Segura, Guardamar, Alfafara, Dénia, Xaló, la Vila Joiosa, Petrer, Vila-real, Quart de les Valls, Xàtiva, Godelleta, Carcaixent, Castelló de la Ribera, Cullera i Palomar. Supressions d'unitats escolars. I la ràtio per damunt del que marca el Llibre Blanc.

Això jo crec que és una demostració clara i amb xifres de l'escassa preocupació del seu Govern per la qualitat de l'ensenyament públic. Jo no sé si vostés estan esperant que siga un procés natural el descens de la natalitat, el que aconseguesca l'anivellament de les ràtios i equilibrar els recursos amb les necessitats. Vaja!, el més pur estil de "laisser fair", del liberalisme més contrari a les idees socialistes que el Consell hauria d'aplicar.

El problema de la supressió d'unitats és més sagnant en les zones rurals. Per al curs 88-89 tenim dos pobles als Ports sense escoles, quatre a l'Alt Palància, onze a l'Alt Millars, tres al Racó d'Ademús i tres als Serrans. Escola pública, Senyor President.

Cal recordar que l'any passat Unitat del Poble Valencià va presentar una iniciativa sobre la supressió d'unitats escolars. Com a resultat d'això, es va aprovar un Moció en la qual es deia que la Conselleria, abans de suprimir qualsevol unitat escolar, consultaria els criteris de supressió amb la Mesa Sindical de l'Ensenyament i amb els Consells Escolars Municipals, tot recollint les recomanacions que fera sobre el tema el Consell Escolar Valencià. Igualment s'aprovà que aquests criteris tinguessen en compte un pla d'escolarització per a l'escola rural, consensuat amb el conjunt de la comunitat educativa.

Doncs bé, l'Administració ha ignorat totalment aquesta Moció, totalment. Incompliment flagrant d'aquesta Moció. La consulta a la Mesa Sindical de l'Ensenyament es va fer per carta. Els Consells Escolars Municipals no han estat escoltats i el Consell Escolar Valencià recomanà que no se suprimira cap unitat escolar, en sessió celebrada l'abril passat. Per altra banda, la Conselleria no encetà l'elaboració d'un pla d'escolarització per a l'escola rural.

Per altra banda, els criteris que la Conselleria de Cultura ha donat enguany per a la supressió d'unitats escolars i en els que inspiren la creació de noves unitats, contradiuen la Resolució 220/II sobre "Adopció de mesures per a la disminució de la ràtio professor/alumne", aprovada en aquestes Corts en setembre de l'any passat, on les Corts instaven el Consell perquè adoptara les mesures necessàries, tant de caràcter pressupostari com normatiu. Perquè a partir del curs 90-91 es procedira a disminuir la ràtio professor/alumne fins a u/trenta en aula en els centres d'EGB i u/trenta-cinc en els centres de BUP i Formació Professional. I es va aprovar en aquestes Corts i tampoc ho han complit. Evidentment, en detriment de l'escola pública.

Contràriament a això, desobeint les Corts, la matriculació, s'ha fet amb ràtios d'u/trenta-cinc en EGB, i en les mitjanes d'u/quaranta, contràriament a allò que s'ha aprovat en aquestes Corts. Per tant, cal començar a qüestionar-se si, abans de presentar propostes de Resolució, cal consultar-les amb l'executiu per a veure si la guanyem o, si s'aprova per aquestes Corts, seran complides o no. I si no, doncs, a la millor val la pena no presentar-les i no perdem el temps ningú, que el temps val molts diners.

I entrem ara en una qüestió que cada vegada funciona pitjor. Malgrat totes les nostres iniciatives per a millorar-ho, i també d'altres Grups: el valencià en l'ensenyament, Senyor President, tema molt estimat per vosté. A set anys d'entrada en vigor de la Llei d'¥s i Ensenyament del Valencià, està clar que ni tots els qui han de rebre ensenyament en valencià el reben, ni tots els qui han d'impartir l'ensenyament en la nostra llengua ho fan així. S'ha fet ja evident que la Conselleria no té res que s'assemble a una planificació sobre la normalització lingüística del sistema educatiu. I no vull entrar en exemples concrets

ni en denúncies fetes en el seu moment, ni tampoc intentar solucionar-les via la Conselleria, cosa que ha estat totalment impossible. I, si cal, després posarem exemples.

Jo crec que s'actua per pur empirisme i es fa allò de "si l'encerta, l'endivine, i si no, doncs no l'endivine". Sense plans, sense estudis de recursos, sense mapa escolar. O, pitjor encara, s'actua posant obstacles i dificultats, obstacles i dificultats.

Exemples més recents: l'Ordre del nou de maig d'enguany per a l'adscripció del professorat, recorreguda per sindicats de professors i coordinadores per a l'ensenyament en valencià, i sobre la qual Unitat del Poble Valencià té presentada una Proposició no de Llei perquè siga derogada l'Ordre, Senyor President.

I un altre exemple: l'Ordre que estableix els criteris de catalogació i determina els llocs de treball docents dels centres públics de Pre-escolar, Educació Escolar i EGB, la qual ha catalogat de manera restrictiva places en valencià, molt per sota del professorat reciclat.

Un altre aspecte de tema educatiu. I, Senyor President, insitisc en el tema educatiu, i després en sanitat. Jo crec que ací, no com en els temes de macromagnituds, on a pesar del seu Govern ixen les xifres que ixen, a pesar del seu Govern i de la gestió que vostés facen, però sí en sanitat i en ensenyament és on crec que vosté ha de retre comptes i on estan realment les transferències.

La Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu, la LOGSE, ha obert un nou horitzó educatiu. En conseqüència, caldria posar a l'abast de tots els sectors de la comunitat educativa i de la societat valenciana una avaluació fiable de l'experiment que aquesta Llei comporta.

Jo, Senyor President, puc dir-li alguna cosa. La repercusió de la reforma als centres experimentals no ha arribat a modificar globalment el funcionament del centre i, en ocasions, ha quedat aïllada en una part del claustre. Tampoc no ha contagiat de la metodologia ni dels objectius innovadors els centres pròxims als experimentals, objectiu evidentment perseguit per una Llei com aquesta.

Una reforma educativa exigeix un canvi de les estructures organitzatives, tant dels centres com del lloc de treball del professorat, per tal d'atendre les noves tasques: atenció a la diversitat de l'alumnat, adaptació i desenvolupament curricular, etcètera, etcètera.

L'administració educativa valenciana no s'ha plantejat res de tot això, Senyor President. Ni una nova concepció de la jornada del professorat i l'alumnat, com figurava en els acords del vuitanta-vuit, per una altra part, signats per l'Administració, a la qual vosté representa, i la representació majoritària del professorat. Ni sobre el nou model de centres on s'hauria de desenvolupar els nous dissenys curriculars.

Aquests dos factors han determinat la limitació de l'abast innovador de l'experimentació en els diferents nivells i centres educatius.

Sense aquests canvis estructurals —i atenció a açò, Senyor President— és molt possible que la reforma es quede en un canvi didàctic restringit, que no arribe a modificar suficientment la dinàmica educativa. No hi ha hagut tampoc debats sobre la reforma. Ni els agents socials implicats, ni la mateixa societat valenciana no han rebut la informació necessària de les possibilitats d'intervenir-hi. I això, Senyor President, malgrat que el País Valencià té, amb la Llei a la mà, competències plenes en matèria educativa, competències plenes en matèria educativa. És a dir, que els òrgans consultius existents haurien d'haver pogut pronunciar-se sobre la qüestió. I no ha estat així. Un mal anomenat Consell Escolar de l'Estat, que en realitat és el Consell Escolar del territori gestionat pel MEC, és qui va rebre el projecte, no el Consell Escolar Valencià, sinó el de l'Estat, que no ens representa, Senyor President, que no ens representa.

Difícilment es podria imaginar un exemple més clar de sucursalisme mental i polític, Senyor President, mental i polític. I vostés no han dit res. Diverses vegades Unitat del Poble Valencià ha denunciat ací que el Govern està desistint de les seues obligacions en matèria educativa. Hi ha competències reconegudes en l'Estatut que no s'assumeixen per ignorància o potser per falta de confiança real en les possibilitats d'autogovern del nostre poble. O una qüestió o una altra. Trie vosté, Senyor President.

No s'ha abordat l'estudi i les necessitats de nous centres o l'adequació de la infrastructura existent. Tampoc no s'ha definit quina mena de centres demana la reforma, ni s'ha fet un estudi econòmic. Simplement vostés esperen que arriben els diners de Madrid i distribuir-los després, seguint el sistema de la més evident dependència administrativa. I si és així, cal canviar.

Unitat del Poble Valencià ha demanat ací que es constituira una mesa amb sindicats de l'ensenyament, associacions de pares i estudiants, moviments de renovació pedagògica i, naturalment, l'Administració per a impulsar col.lectivament la reforma. Vostés es van negar i, com ja es podia esperar, ens trobem en el regne de la improvisació i de la falta de perspectives.

Aquesta mesa hauria d'haver-se ocupat d'elaborar un mapa escolar amb la xarxa —amb el permís del Senyor Fabregat— de centres d'infrastructura, necessitats, nous tipus de centres per a la reforma i models lingüístics de l'ensenyament.

També s'hauria d'haver estudiat un calendari escolar equilibrat, d'acord amb el que és habitual a Europa. I tampoc s'ha fet. Tampoc s'ha fet.

Aquestes i moltes altres deficiències que el seu Govern silencia o ignora fan que actualment l'administració educativa valenciana siga un autèntic desastre, sense pal.liatius, sense pal.liatius, però amb responsabilitats directes. El Govern que vosté presideix, Senyor Lerma, té responsabilitats i desastres sense pal.liatius en eixos aspectes que li acabe de denunciar.

I una altra qüestió. El passat mes d'abril, la junta de centre d'eix Col.legi Universitari de Castelló, parlant de la Universitat de Castelló, d'eixa futura Universitat de Castelló que vosté ens anuncià, lliurà a la Conselleria de Cultura un estudi detallat del model de la quarta universitat valenciana a Castelló.

El model proposat consistia en una universitat xicoteta, d'alt nivell de qualitat en docència i investigació, a l'estil de les Universitats centreeuropees o anglosaxones, sobre la base de la consolidació dels estudis ja existents a Castelló i la implantació d'algunes de les noves titulacions universitàries aprovades recentment. Eixes, escollides d'acord amb la realitat sòcioeconòmica i la demanda laboral de la zona i d'acord amb la diversificació i complementarietat de l'oferta d'estudis a les altres tres universitats valencianes.

Aquest model havia de ser convenientment consensuat amb totes les forces polítiques i socials i amb els sectors professionals. I això requereix ja, sense més retard, un debat obert entre la comunitat universitària i la societat castellonenca per tal d'aconseguir una universitat de qualitat, arrelada a Castelló, complementària i desmassificadora, si és possible, de la Literària i la Politècnica de València.

Durant el mes de setembre ha sorgit, Senyor President, la preocupació en el Col.legi Universitari de Castelló pel secret amb què la Direcció General d'Universitats està elaborant el pla d'actuacions que donarà lloc al projecte de la futura Universitat de Castelló.

Aquest silenci és interpretat en diversos sectors socials com un intent de retallar la proposta del model universitari

elaborat per l'equip directiu del CUC. Retall que, de ser cert, posaria en perill el nivell de qualitat de la futura universitat. En tot cas, sembla clar que s'escolta a l'opinió pública i als sectors implicats. L'elaboració del pla d'actuacions està frustrant el debat promés pel Conseller de Cultura des d'aquestes mateixes Corts.

Per tot açò, i pel necessari control democràtic que les forces polítiques estem obligades a dur sobre la Universitat pública, hem demanat la urgent compareixença del Director General d'Universitats perquè informe de la marxa del pla d'actuacions de la futura Universitat de Castelló que, segons les inversions oficials, haurà de començar a funcionar el curs 91-92.

En definitiva, Unitat del Poble Valencià, que sempre ha estat per la qualitat i l'arrelament de la investigació universitària en la realitat valenciana, més enllà de les fórmules màgiques, els criteris casolans o els greuges provincials que ha esgrimit la dreta en aquest assumpte de la Universitat de Castelló, Senyor President, dels interessos massa corporatius d'alguns professionals de l'ensenyament i de l'oportunisme electoral per part del seu Govern, nosaltres volem evitar que es produesca ara el frau a l'opinió pública castellonenca i la frustració de les esperances que ha suscitat aquesta Universitat de Castelló, per la qual cosa caldrà que en els futurs pressupostos de la Generalitat s'incrementen les partides destinades a les Universitats públiques valencianes, i no llevar d'un lloc i posar en un altre, creant així greuges i recels inútils entre Castelló, València i Alacant, allà on resideixen les Universitats.

Senyor President, seria convenient una major transparència de l'Administració que vosté presideix i entrar a dialogar amb els sectors implicats. Nosaltres, en definitiva, el que voldríem és que la Universitat de Castelló es constituira i tinguera el consens més ample possible.

I ara, Senyor President, jo crec que ens hem d'ocupar d'una altra gran àrea, que vosté sí que té responsabilitats, sí que té responsabilitats, i crec que és l'àrea de sanitat.

Li hem sentit moltes vegades, Senyor Lerma, i ara també, declaracions d'intencions de millorar les condicions sòcio-sanitàries. Declaracions que molt sovint es queden simplement en això. Senyor President, el seu Govern jo crec que les supervalora. La realitat sòcio-sanitària no és la millor possible, evident, i en això crec que estem tots d'acord. Ni molt menys l'exigible davant d'allò que vosté parla del repte de l'Europa del noranta-tres, ni tampoc de l'Organització Mundial de la Salut, de "Salut per a tots" en l'any dos mil.

Cal recordar el que afirmava vosté en el discurs d'investidura: "els governants democràtics no ens legitimem realment davant els ciutadans si no atenem les demandes dels serveis bàsics que constitueixen el mínim imprescindible per a una vida humana lliure i digna".

L'Administració no atén les demandes dels serveis de salut pública, demandes sentides per la població o detectades per la investigació epidemiològica, que requereixen ofertes que el seu Govern no ha satisfet. I és molt preocupant que la seua actitud de supervaloració, de cortina de fum davant els problemes sòcio-sanitaris, perquè encara no estan satisfetes les demandes de serveis bàsics que constitueixen el mínim imprescindible per a una vida humana lliure i digna.

Podem afirmar, per tant, que el seu Govern, Senyor President, no s'ha legitimat realment davant els ciutadans en aquesta qüestió, perquè no ha satisfet les demandes de salut pública real, perquè no han complit els acords d'investidura ni les promeses sanitàries dels seus discursos i del seu programa electoral, Senyor President.

I entrem a revisar alguns fets puntuals. La relació entre les demandes de salut pública i les ofertes, entre promeses i incompliments. Revisarem successivament el finançament sanitari, el marc legislatiu o normatiu i l'organització, gestió i control del sistema sanitari valencià.

El finançament dels serveis transferits és insuficient, és insuficient. Bé o mal gestionat respecte a la competència, respecte a la transferència, però és insuficient. Genera càrregues addicionals i, com a conseqüència, el sistema sanitari valencià no pot, en el menor temps possible, aconseguir el màxim nivell d'atenció sanitària a la població.

En definitiva, el Conseller de Sanitat, Senyor Colomer, necessita més recursos. El finançament de les transferències sanitàries de 1981 fou el corresponent a les despeses corrents del personal, béns i serveis existents en aquell moment.

La Conselleria de Sanitat reconeixia al Programa Econòmic Valencià, al PEV-I, que les institucions transferides presentaven en el moment de la transferència una estructura orgànica i funcional no adequada, que impossibilitava la realització d'una política sanitària capaç de controlar les malalties endèmiques del nostre país, així com de constituir un instrument adient per a la consecució d'una sanitat moderna. Es tractava d'estructurar la sanitat clàssica per a realitzar funcions de sanitat moderna. És a dir, educació sanitària, promoció i protecció de la salut individual i col.lectiva, de la salut ambiental, alimentària i laboral, desenvolupament de l'epidemiologia com a eina bàsica del sistema sanitari, així com les competències d'ordenació sanitària.

I en el PEV-I diu textualment: "La falta de recursos econòmics està retardant la posada en funcionament dels centres comarcals de salut comunitària d'Alcoi i de Xàtiva".

I vosté, Senyor President, no s'ha assabentat, nou anys després de les transferències, que el finançament de l'esmentat servei fou insuficient des del primer moment. I que ni amb el PEV-I ni amb el PEV-II, ni amb els successius pressupostos de la Generalitat Valenciana, s'han pogut finançar els centres comarcals de salut comunitària. Dels quals n'hi ha només tretze, dels vint-i-tres que hauria d'haver-ne. Tretze dels vint-i-tres que hauria d'haver-ne, segons l'article dèsset del Decret 42/86, del 21 de març, del Consell de la Generalitat Valenciana que vosté presideix.

Aquesta insuficiència de centres de salut comunitària s'agreuja amb les deficiències dels que funcionen, en tant que la dotació de recursos materials i personals fa impossible la realització de les activitats fixades a l'article vint-i-dos del Decret.

En definitiva, pitjor sanitat pública, pitjor sanitat pública front a la privada. En definitiva, qui pot, qui pot va a la privada. Qui no pot, va a la pública i tenen mala assistència.

Per quines causes no s'ha fet realitat eixa sanitat moderna a què al.ludíem abans? Segons el PEV-I, perquè no hi havia recursos financers des del primer moment. Segons la situació actual de la salut comunitària, perquè en nou anys no hi ha hagut recursos per a implantar eix model. I no s'han exigit al Govern central, que és qui realment té recursos.

Per què no es poden acceptar les competències sanitàries del 81, totalment descapitalitzades? Perquè calia establir uns objectius a realitzar després de la reorganització. I no exigim els recursos necessaris per a organitzar els corresponents serveis. I eix és el problema Senyor President, i eix és el problema. Perquè no es van exigir en el seu moment.

Així mateix, cal continuar dient que el finançament dels serveis transferits per l'INSALUD, no fou suficient i que genera càrregues addicionals sobre el nostre Pressupost. No fou suficient, Senyor Conseller. I Senyor President. Segons l'informe de la Sindicatura de Comptes, al Servei Valencià de Salut la liquidació definitiva de l'exercici del 88 posava de relleu que el Govern central havia de liquidar a la Generalitat Valenciana un total de 20.145 milions de pessetes, sobre els

127.000 milions que conformaven el Pressupost inicial per a l'exercici pressupostari del 89.

Les diferències a liquidar per l'Estat a la Generalitat són d'uns 12.000 milions de pessetes, sobre els pressupostos inicials, segons informacions de premsa, no rectificades, Senyor President. I per tant nosaltres preguntem si hi ha una càrrega pressupostària d'eixes despeses. I eixa càrrega pressupostària, com s'ha pagat i a quan ha pujat? Perquè, si no tenim prou recursos per a millorar eixa assistència sanitària, i resulta que arriben mal els pocs que tenim i hem de finançar-los, malament.

Creiem que és una càrrega pressupostària que en 1989 el Servei Valencià de Salut li carregarà a la Generalitat Valenciana. I, si no és així, Senyor President, magnífic. Però, en tot cas, informen bé a la Sindicatura de Comptes, que són les xifres amb les quals nosaltres treballem, amb l'informe de Sindicatura.

És cert que el Govern de l'Estat reconeix i paga aquests deutes, però tarda un temps, un o dos anys, en liquidar-los, un o dos anys. Mentrestant, pregunte jo, què passa? què passa? Hi ha càrrega addicional o no hi ha càrrega addicional als nostres Pressupostos? Hi ha càrrega addicional o no hi ha càrrega addicional?

El que no sabem és què ha fet el seu Govern, Senyor President. Què ha fet el seu Govern? Els ha passat d'un altre capítol del Pressupost? Ha demanat un crèdit per eix valor? Senzillament no se'ls ha gastat. I, en eix cas, què ha passat?

En aquest cas hauria d'explicar què s'ha fet i què es fa d'eixos milions quan els liquida al Govern central la Generalitat Valenciana. Què fan? Però, en qualsevol cas, és un mal govern perquè, si per a l'exercici de 1988 la diferència del Pressupost inicial a la liquidació definitiva era de 20.145 milions de pessetes i el pressupost per a inversions reals era de 6.850 milions de pessetes, no es deu ni es pot suportar una diferència que és més del triple de les inversions reals.

Però que el finançament dels serveis de l'INSALUD transferits a la Generalitat Valenciana és insuficient va acreditat també per altres problemes, Senyor President, per altres problemes. L'hospital Pesset Aleixandre, l'hospital Clínic d'Alacant, els hospitals d'Oriola. I què dir de l'hospital Clínic Universitari de València, incendiat abans de les transferències? D'on eixiran els més de 3.700 milions d'aquesta darrera reforma? Qui els pagarà?

En els casos que hem esmentat d'hospitals construïts o en construcció, l'Estat no ha de pagar res, perquè així ho signaren vostés en el Decret de Transferències. L'Estat no ha de pagar res. Senyor President, el seu Govern firmà la hipoteca dels hospitals, firmà la hipoteca dels hospitals. A partir de l'u de gener de 1988, els compromisos de despeses no reconegudes per l'INSALUD es contrauran amb càrrec als crèdits de la Comunitat Valenciana. Reial Decret 1.612/87, sobre el traspàs de l'INSALUD a la Generalitat Valenciana.

Les inversions hospitalàries no estan negociades. I eixa mala negociació l'estem pagant amb diners que furtem d'uns altres llocs o que de vegades no tenim, i els hospitals es queden per inaugurar. I també la causa més important del retard en la implantació del nou model d'atenció primària és la manca de finançament.

El marc legislatiu i normatiu deixa molt a desitjar. No hi ha un Pla de Salut, exigit per la Llei General de Sanitat a totes les Comunitats Autònomes, Senyor President, a totes les Comunitats Autònomes. És clar que eix Pla exigeix conéixer els recursos existents i tenir un diagnòstic de salut de la Comunitat per a poder millorar-los. Però ha estat Unitat del Poble Valencià qui demana, fa prou més d'un any, el Llibre Blanc de Salut. Perquè cap dels seus Governs havia tingut necessitat d'establir l'inventari de recursos i necessitats. I recordem que, amb les competències del 81, això era possible haver-ho preparat. Amb les competències de l'any 81, era possible haver-ho preparat, de cara a les transferències de l'INSALUD, i no després de les transferències, com així es va realitzar. I el diagnòstic de salut de la Comunitat no el tenen, entre altres qüestions, per manca de voluntat política, perquè no havien estructurat i organitzat les transferències del 81 de salut comunitària, de salut comunitària.

Sobre la normativa elaborada també hi ha molt a dir. En primer lloc, el Reglament del Servei Valencià de Salut, en mans del Conseller de Sanitat, li posa atribucions que li corresponen al Servei Valencià de Salut. Jo crec que no cal que discutim sobre aquestes qüestions. Unitat del Poble Valencià ja ha optat per la via judicial i, per tant, anem a esperar, anem a esperar, amb poca col.laboració per la seua part, a la via judicial, Senyor President. Amb poca col.laboració per la seua part.

Tampoc s'han desenvolupat aspectes tan importants de la Llei del Servei Valencià de Salut com els òrgans de gestió, participació i control de les àrees de salut. Ho han manifestat Grups Parlamentaris que votaren a favor d'eixa Llei. Nosaltres no la votàrem, però creiem que la Llei aprovada majoritàriament es deu de complir. No sé si vostés consideren que no cal complir la Llei. No ho sé.

Senyor President, esperem que el 6 de desembre haja culminat el traspàs de la titularitat de béns, serveis i personal sanitari dels ajuntaments i diputacions a la Generalitat, al Servei Valencià de Salut, en compliment de la Llei del Servei Valencià de Salut. El 6 de desembre d'enguany, aprovat en una Llei presentada per vostés i votada molt majoritàriament per aquestes Corts. El 6 de desembre.

Vosté, supose que ara després em dirà que sí que es complirà la Llei, o que no es complirà la Llei i per tant no es complirà allò del 6 de desembre. Nosaltres, la veritat és que ho dubtem, ho dubtem, dins del panorama com està. Ho dubtem.

Destaca, per altra banda, la baixa implantació dels Centres de Salut, menys del 35 per cent de població coberta en cinc anys, cosa que representa un 7 per cent per any. És a dir que falten deu anys per a donar cobertura a la resta, si seguim igual, falten deu anys.

Jo crec que la situació és més preocupant si a les baixes inversions s'afegeix una baixa execució. Per al 88 fou inferior al 50 per cent, segons l'informe de la Sindicatura de Comptes. El que ja no sabem és si la Sindicatura de Comptes ens diu o no la veritat. Suposem que sí.

Per tant, no es realitza una atenció integral de salut com diu la Llei. La protecció del medi ambient i la promoció d'una alimentació saludables són pràcticament inexistents. Augmenta la contaminació de les aigües potables i la contaminació ambiental per residus, jo crec que per residus i per un insuficient control del procés d'elaboració dels aliments també, Senyor President. I ací vostés sí que tenen competència, ací vostés sí que han de dir alguna cosa.

Particularment greu és la manca de promoció i protecció de la salut dels treballadors. Particularment greu. On, com ha posat de relleu un recent informe de la Unitat General de Treballadors, el risc de sinistres laborals ha augmentat un 90 per cent en els darrers cinc anys. I desconeixem la incidència real de les malalties laborals, que pensem que serà molt elevada. Però no coneixem les xifres. Ja hem fet també les nostres iniciatives parlamentàries per a intentar que això ens ho diguen ací.

En atenció primària el control real de les vacunacions infantils no es realitza. No es realitza. El 65 per cent de la

població valenciana té consultoris massificats i visites d'un minut.

Sobre la situació hospitalària, l'informe de la Sindicatura de Comptes il.lustra millor el caos de gestió. No nosaltres, l'informe de Sindicatura, fent el seu treball. Caos de gestió. Caos de gestió.

En conclusió, Senyor President, en repassar la gestió del seu Govern, comprovem que la major part són promeses que no s'han complit, sense entrar en promeses legislatives que vosté anuncià ací en el seu dia, que no s'han complit, i que altres Grups Parlamentaris ja ho han dit.

Jo crec que això contrasta amb el triomfalisme i la supervaloració del seu Govern, la defensa a capa i espasa d'una mala negociació en el tema sanitari, d'una mala gestió d'hospitals. I ja fa uns quants anys que tenen la competència i que això s'haguera hagut de modificar, s'haguera hagut de modificar. Pel que sembla, vosté assumeix la responsabilitat en aquestes àrees i, per tant, a vosté, li atribuïm la mala gestió. Vosté té la responsabilitat. Pensem que el seu Govern no s'ha legitimat davant dels ciutadans, en tant que no els ha donat uns serveis bàsics per a una vida humana lliure i digna en l'aspecte sanitari.

I, en definitiva, vosté i jo podem discutir ací el que vulguem, però la realitat està en el carrer. La realitat està en les persones que van als ambulatoris, en les persones que van a l'assistència hospitalària. Ací està la realitat. I podrem discrepar, però en tot cas seran els ciutadans els qui han de jutjar.

I ja acabant, Senyor President, vosté, com sempre, les referències a la cultura en el seu discurs han estat pobres i poques. No en el seu, podríem dir que en genèric en aquest debat s'ha parlat poc. I ací estan les competències culturals. Ací també té competències. No les macromagnituds, que, a pesar del que vosté faça, ixen les xifres que ixen. Però ací sí que estan les competències.

Jo crec que hi ha una política cultural pobra, ridícula. Pobra i ridícula. Amb un poc impuls, amb un poc impuls. La pura realitat. I tot això, per desgràcia, el seu Govern té perspectives curtes i baixes, baixes de sostre. I sobretot de visió de futur.

Estem en total desacord, estem en total desacord, —i no entraré més en els temes culturals, ja que vosté no vol que en parlem—, estem en total desacord amb la seua política lingüística. Mire, Senyor Lerma, li ho he sentit dir mil vegades, mil vegades: "no mai s'havia fet en aquest país tant, tant, per l'ús i l'ensenyament del valencià". Evident. És que no s'havia fet res. És que partim de zero. Jo el que li diria a vosté és que, malgrat la seua política d'entrebancar, i ja li dic que, si vol, entraríem als exemples, d'entrebancar, d'entrebancar, existeix el que hi ha: una televisió que incompleix la Llei, que incompleix la Llei. I la vam defensar en el seu moment. Vam estar a favor d'una Radiotelevisió Valenciana, per a complir allò que diu la Llei. No compleix la Llei. Més d'un 60 per cent de televisió ix en castellà, Senyor President, ix en castellà.

Per tant, comence a sospitar si estarà fent-se la seua televisió, la seua televisió, i no una televisió com un instrument, con un instrument de normalització lingüística, entre altres qüestions, Senyor President, entre altres qüestions.

I, respecte al tema d'ensenyament, no em torne a repetir les xifres dels xiquets que estan estudiant el, i en valencià. Perquè els qui estan en valencià és a pesar de, a pesar de la política de la Conselleria d'Educació. A pesar de. A pesar de. I a vosté li fa riure molt, perquè segurament el seu fill no estudia en aquests centres, i per això segurament li fa riure molt. Però els qui volem que els nostres fills vagen a estudiar en valencià, tenim entrebancs, quotidians.

Vol que li pose exemples? A Elx, últimament. ¿Vol que li'n pose un altre? A la ciutat de València, en el Clot. I els he intentat solucionar parlant amb el Conseller de Cultura. I ha estat impossible, i ha estat impossible. I xiquets d'altres comarques que vénen a eix. I no ho faciliten. Per tant, el que es fa en això és a pesar de, a pesar de. Hem presentat diverses iniciatives de consolidació de línies, de la inversió. I no volen vostés, no volen vostés. Per tant, a pesar de.

Jo crec, i ja per acabar, que en definitiva la situació actual, Senyor President, vindre ací per a discutir, com s'ha fet llargament, sobre les macromagnituds i les repercusions de la guerra del Golf, que jo crec que és important, però que vosté molt poca cosa pot fer, i la poca cosa que pot fer doncs segurament ja la té mig gestionada i feta, la qual cosa jo li ho reconec. I jo no dubte, igual que no dubte que eixes xifres que ens ha donat de macromagnituds, doncs, poden ser certes. Jo no dic que no.

Ara, a nivell global, a nivell global és un tema i, si baixem al terreny específic, precisament eixa crisi i eixos problemes, com també algun Portaveu abans ha manifestat ací, realment afecten a allò que es diu la xicoteta i mitjana empresa valenciana. Les grans empreses multinacionals segueixen exportant com exportaven, per tant les xifres de macromagnituds no canvien, però sí que està afectant al que és la vertebració, al que és la vertebració industrial d'aquest país.

Però a mi eixa qüestió, Senyor President, m'interessa poc discutir-la ací amb vosté, perquè vosté —li ho torne a repetir— no pot fer res, no té competències per a això, ni per a parlar-ne. Per tant, el que passa ací també és a pesar de, a pesar de. En les qüestions que vosté sí que té competències, sí que té competències i sí que les gestiona, jo crec que li he exposat allò que nosaltres valorem.

I, per acabar, dir-li simplement una cosa, Senyor President. Si de totes aquestes Corts hi ha algun Grup polític que està realment legitimat per a criticar-li a vosté la seua gestió és Unitat del Poble Valencià, que votarem a favor la investidura i no ens hem oposat mai frontalment als pressupostos per a entrebancar l'autogovern ni ens hem lligat mai amb la dreta en això. Nosaltres, els únics, Senyor President.

Moltes gràcies.

(Ocupa la Presidència el Vice-president Primer, Excel.lent Senyor **Soler i Marco**)

El Sr. Vice-president Primer:

Moltes gràcies, Senyor Diputat.

Senyor President.

El Sr. President de la Generalitat Valenciana:

Moltes gràcies, Senyor President.

Doncs amb la legitimitat que li dóna a vosté haver votat la investidura jo li vaig a contestar també amb la mateixa cortesia. Però no crec que puga dir eix tipus de coses que vosté diu, perquè vosté ja sap que no són certes i que no se les creu, sobretot.

No he parlat de la reforma de l'Estatut i jo he fet clarament una introducció o menció al que havíem de parlar en aquest debat, precisament perquè constitueix bàsicament la preocupació dels ciutadans en aquests moments. Perquè és el que condiciona el nostre futur en aquest moment i perquè és en definitiva en allò que tenim capacitat de decidir i discutir en aquest moment. No perquè la reforma de l'Estatut ens puga suposar en aquest moment també cap benefici des del punt de vista de l'actuació. Perquè vosté sap que totes les coses que diu estan contingudes en l'Estatut d'Autonomia. I que les coses que diu o suggereix que podrien fer-se des d'un Estatut d'Autonomia diferent no s'arrepleguen en la Constitució Espanyola. I que, per tant, és impossible que els valencians es ho puguen creure. Ho poden creure, però tanmateix estaran enganyant-se. Jo recomanaria una lectura detinguda de la

Constitució per a adonar-se que les competències màximes que estan arreplegades en la Constitució estan arreplegades en el nostre Estatut.

És, per tant, enganyar a la gent dir-li o fer-li creure que, ampliant les nostres competències en l'Estatut, podríem tenir unes altres coses. No és veritat. Totes les competències possibles des del punt de vista constitucional estan en el nostre Estatut. Totes, totes. Per tant, que no s'enganye ningú en eix aspecte.

Una reforma de l'Estatut podria afectar, podria afectar al mode, però no al contingut de l'Estatut, en el qual estan arreplegades totes les competències. I les possibilitats de transferència naturalment són sempre infinites a través d'un altre tipus de legislació, però no són ja les competències que arreplega l'Estatut, sinó les que s'estableixen en la Constitució com a pròpies de l'Estat.

I és veritat que es pot parlar d'eixes competències, però no són les previstes per a transferir a cap Comunitat Autònoma, sinó, en tot cas, les competències de l'Estat de les que es pot parlar doncs per a coordinar millor determinat tipus d'actuacions, que no està malament que es faça, i que probablement acabaren fent moltes d'elles, algunes de les quals estan negociant-se pel meu Govern. Però això no afecta les expectatives dels ciutadans, perquè en definitiva el que afecta és la gestió concreta que jo he volgut venir ací a discutir i que és el que estem fent en aquest moment.

Una altra cosa és que a vosté li preocupe la reforma de l'Estatut, fonamentalment pel que tots sabem, que és pel percentatge per estar representat en aquestes Corts. Ja li vaig dir, i li dic de nou, que estic disposat a donar suport a una reforma com aquesta, però això no amplia les competències. Amplia, en tot cas, la possibilitat que hi haja altres Grups Parlamentaris en aquestes Corts, però no les competències per a exercir el govern.

Jo crec que pel que fa als partits, doncs, jo no tinc cap inconvenient en parlar en públic, perquè el partit que sustenta aquest Govern és un partit absolutament transparent, que està disposat a discutir. Perquè per a l'opinió pública són en definitiva, perquè aquest és un partit que no és patrimoni dels afiliats o dels militants, sinó patrimoni de tota la societat, no tinc cap de problema en discutir les qüestions en públic.

Però crec que a aquestes Corts li interessen ben poc les ponències que jo puga defensar o no defensar. I per això no ho he introduït ací. Em semblaria, doncs, un mal gust en definitiva. Però estic disposat a fer-ho amb vosté, i amb tota la Cambra, si té interés en fer-ho també. I crec que val la pena, perquè són continguts profunds, que afecten fonamentalment la societat espanyola i crec que val la pena discutir el seu futur.

Crec que vosté sempre fa eix tipus de desqualificació: que no se n'assabenta, que no sap, que no fa i tal. Jo crec que de veritat no és que no se n'assabenta, és que no vol assabentar-se vosté de les coses que planteja. Perquè de les coses que vosté planteja ací ja sap les respostes, li les he contat moltes vegades jo o els nostres Consellers, i continua vosté amb les mateixes, sense assabentar-se'n realment. La Sindicatura se n'assabenta molt bé. La Sindicatura ho diu perfectament, i és vosté el qui no s'assabenta del que diu la Sindicatura quan fa les referències al que vosté ací diu les liquidacions del deute.

Però, no obstant, com vosté s'ha centrat en dos coses fonamentals, educació i sanitat, jo li diré dues coses concretes en educació i sanitat. I després li faré una contestació global, que crec que és el que val la pena fer. Perquè és evident que hi ha milers de qüestions puntuals que no fan influència en la política de govern, que és una política global, que es poden tocar i que es deuen arreglar algunes d'elles, i que nosaltres sempre estem disposats a fer-ho. No són probablement les que vosté diu, sinó unes altres, però en qualsevol cas es poden fer i arreglar. I sempre estem oberts a tocar-les, evidentment.

Quant a la política mediambiental que vosté ha tocat. Vosté fa sempre una cita de llocs comuns, que no fan referència a una política mediambiental, sinó a actuacions puntuals que li sorgeixen en funció de conflictes que creu vosté que apareixen en algun poble.

Vosté sí que no té una política mediambiental. Perquè no la pot tenir. A més a més, perquè es tracta d'un Grup xicotet, amb una visió parcial de la realitat concreta, i no té capacitat de portar endavant una política mediambiental, ni tant sols d'elaborar-la. Té capacitat de fer denúncies concretes de llocs concrets. Com molts Grups, que tenen una magnífica voluntat en aquest aspecte, però eixos Grups han de pensar que s'han d'integrar totes eixes demandes de la societat en el conjunt de les demandes de la resta i fer possible una política mediambiental que siga capaç a la vegada de tenir la intencionalitat política de ser finançada. I això és el que s'ha de fer. I aquest Grup sí que té eixa voluntat i eixa capacitat. I ho està fent a més a més.

Si vol vosté apuntar-se tots el mèrits respecte a totes les denúncies, jo li'ls reconec. No m'ho crec, però, si vol, li'ls reconec. Perquè, entre altres coses, quan aquest partit i aquest Govern ja feia una política mediambiental, el que vosté diu el seu partit ni tan sols existia. I això és una realitat concreta i evident que al llarg d'aquests anys de política democràtica hem estat posant de manifest contínuament.

El que passa, naturalment, és que a nosaltres no ens resulta gratis estar dient tots els dies: "ací s'ha de fer no sé què, allà s'ha de posar no sé quant". Perquè és que després nosaltres ho hem de finançar i hem de dir d'on ixen eixos recursos i a canvi de què, de deixar de fer quina altra cosa, podem mantenir eixa política mediambiental.

I què passarà després també amb els treballadors que, com a conseqüència d'eixa política mediambiental en algun cas, ens fan tancar alguna empresa. I hem d'ocupar-nos de la política mediambiental i dels treballadors. I no és gratis, com per a vosté, fer eix tipus de denúncies, sinó que s'ha de tenir en compte interessos més globals. A pesar dels quals, li insistisc, aquest Govern fa i farà una política mediambiental, perquè aquest Grup que també sustenta aquest Govern està disposat a ser radical en eix tipus de política. Però, això sí, ja sap vosté quines són les limitacions sempre, que quan apareixen aquests tipus de declaracions, i vosté ho haurà llegit... A vosté li resulta gratis sempre també dir: "la Marjal de Pego-Oliva ja s'hauria d'haver arreglat" o " l'Albufera ja s'hauria d'haver..." Però és que vosté defensa molt bé totes aquestes coses, però després els llauradors, els expropiats, els qui volen compensacions pels seus béns, etcètera. Vosté diu que l'agredeixen. Jo el defensaré tot el que puga, jo no l'agrediré mai, no es preocupe. Però el problema és que la Generalitat o els ajuntaments després han d'intentar compensar aquest tipus de polítiques i que ningú no se senta perjudicat per la política mediambiental. I això requereix més temps a vegades del que a tots ens agradaria i del que vosté pareix reconéixer a l'hora de la realitat.

Però, mentre tant, tinga vosté clar que, des del punt de vista mediambiental, la política d'aquest Govern ha estat molt clara en açò, està recollida en tots els discursos i en totes les voluntats polítiques, i està recollida al llarg i ample de la nostra geografia en totes les actuacions que la Generalitat ha fet, està fent o farà, que en farà moltes.

I en sanitat i educació. En educació ha fet vosté unes ràtios que naturalment és lògic que no coincidisquen. Però nosaltres valorem les ràtios globals al final. I hi ha zones en què efectivament viu molt poca gent i a la millor la ràtio ix més, perquè resulta que no es pot fer una altra escola en un lloc on

van molt poquets xiquests a escola. O hi ha zones on hi ha més gent i resulta que no ens caben tots un any i hem, després, d'obrir una altra escola. Això és el que ha fet vosté, agafar exemples puntuals i dir: "ací la ràtio és no sé quant, allà la ràtio és no sé què". Efectivament, és possible. Però, sense cap dubte, la ràtio ha disminuït des que estem governant. I sobretot l'ensenyament públic ha incrementat la seua presència des que estem governant. I la qualitat de l'ensenyament públic ha incrementat també el seu volum des que estem governant.

En definitiva, per tant, jo crec que anem en un bon camí, que intentarem millorar i superar, per la qual cosa no sols és necessari el concurs de la voluntat política del Govern, sinó el concurs de la voluntat de tots aquells que participen en la reforma dels ensenyaments, com nosaltres tenim en marxa.

I, ja que vosté parla de l'escola i de l'ensenyament del valencià també, li vull dir que volem efectivament, i l'estem fent, una escola pública, una escola valenciana, una escola no nacionalista, sinó una escola oberta, plural, tenint una visió global de la societat, amb menys continguts de memorització i sense dogmes. Eixa és la nostra escola. La de vosté sembla que no és eixa. A la millor és una escola moderna, en definitiva, la que estem defensant i la de vosté és un poc més antiquada. Però, en tot cas, eixa és la nostra escola i la continuarem portant endavant. I crec que eixa escola potenciarà l'interés de la persona i de la llibertat, que és el que importa, i no del dogmatisme.

I respecte a la Universitat de Castelló, vosté que ha fet una bona proclama, sobretot del tema dels interessos corporatius, en contra, doncs a la millor repasse vosté el que està dient i veja vosté si això poden o poden ser interessos corporatius. Perquè vosté sap que en el meu discurs jo vaig dir clarament que la Universitat de Castelló, que és una creació de la Generalitat Valenciana, que està clarissim que és una creació de la Generalitat Valenciana, que fins ara no hi havia un tractament global de la Universitat de Castelló, que l'únic que hi havia eren reivindicacions corporatives de tal sector o tal altre per tenir alguna cosa concreta, que la Generalitat és la que li ha donat un impuls global, que és la que li ha donat una visió moderna i arrelada també a la societat i a les necessitats de Castelló. Tot això resulta que ara vosté ve a plantejar-me la inquietud de determinades persones per si les rames que hi ha actualment continuaran o no en funció d'eixa visió.

Doncs jo no sé si continuaran o no, perquè això dependrà d'allò que la societat de Castelló vulga i demane. I, si demana que no hi haja les rames que hi ha actualment, doncs a la millor no estan, si és això el que li preocupa. Però no es preocupe, perquè comptarem amb ells absolutament a l'hora de decidir el futur. I, per tant, eixes reivindicacions quedaran perfectament integrades en els seus projectes. No es preocupe.

Quant a la referència que ha fet sobre els temes de sanitat, doncs jo crec que és una constant que vostés plantegen sempre, que no es correspon amb la realitat. La realitat és que hi ha centres massificats? Efectivament. La realitat és que requereixen molts ambulatoris una reforma? Efectivament. La realitat és que es requeria un nou model sanitari? Cert. I per això precisament hem construït un nou model sanitari que estem intentant portar en marxa. Que no es pot fer en dos dies, com vosté sap perfectament, i que porta un ritme prou accelerat i que té la seua contrapartida normalment en els problemes que es presenten en les grans ciutats, on l'aplicació és molt més complexa, perquè són molts més els interessos que estan en joc.

Però jo li puc sintetitzar que el nombre de centres de salut respecte a l'atenció primària i promoció de salut, en un concepte més integral de la salut, era en l'any 87 de trenta-quatre, en el 88 de quaranta-sis, en l'any 89 de setanta-un i la previsió del 90 és de noranta-cinc. Per tant, creix, i creix molt ràpidament la implantació del nou model sanitari que vinga a millorar tot això.

El que ocorre és que, com la gent se centra només en allò que ell coneix i veu, doncs no s'adona que la realitat global està canviant i canviant molt ràpidament. I, si especialment viu u en una gran ciutat, es pensa que la situació de la sanitat global és catastròfica. Però no és així. És possible que siga catastròfica en el seu centre, però no és la realitat global de la sanitat. I al mateix temps el percentatge de població coberta pel nou model sanitari en la Comunitat Valenciana va ser del 10'7 per cent en el 87, del 13 en el 88, del 25 en el 89 i la previsió de l'any que estem serà del 41 per cent.

Per tant, sembla que avança molt ràpidament també, si tenim en compte a més que els equips de professionals que estan en eixa atenció primària han pujat de 814 en el 88 a 1.400 en el 89, a 2.433 en la previsió de l'any 90.

Per tant, increments radicals i jo crec que importants respecte a la implantació del nou model sanitari que pot acabar en les deficiències que vosté diu. I que sap vosté molt bé que és una cosa que s'està portant també.

Pel que fa al tema global que ha plantejat vosté en la sanitat de les transferències. Bé, jo hi ha coses que no dic en públic, perquè de vegades ens planteja després problemes a l'hora de les negociacions. Però vosté sap perfectament que no és que està negociat adequadament el Servei Valencià de Salut i la transferència, sinó que està molt ben negociat el Servei Valencià de Salut des del punt de vista de la capacitat financera. Molt ben negociat i molt ben tractat. Tant és així que, si vosté s'estudia els pressupostos de les altres Comunitat Autònomes i veu vosté les que tenen transferides l'INSALUD, s' adonarà vosté que tenen uns forats molt grans, molt grans en el finançament de l'INSALUD. Que alguns parlen de més de cinquanta mil milions en algun lloc, que altres parlen de més de noranta mil milions en algun lloc i que en el nostre cas no ha trobat cap forat vosté respecte a això. Per què? Doncs perquè de la ràtio que teníem anteriorment hem passat a una superior que ens deixa una capacitat de finançament molt més important.

I evidentment que queden per transferir vint milions que vosté deia en l'informe de la Sindicatura de l'any vuitanta-vuit. Perquè les liquidacions de l'INSALUD sap vosté que es fan així. I, si no ho sap, jo li ho dic. I quan s'acaba l'exercici la desviació que ha tingut, igual ací que en l'Estat, és el que es transfereix. Exactament igual que en l'Estat. Exactament igual. I nosaltres tenim el gran avantatge a més que resulta que transfereixen eixos fons, reconeixen els increments que han tingut i tots els anys ens paguen tots els deutes en els quals l'Estat ha incorregut respecte al seu territori.

I li diré més. A més d'això, encara gestionem millor que es gestionava anteriorment i tenim més recursos per a posar en la sanitat. Perquè, si es mira vosté —i està publicat pel Ministeri, per cert— les despeses de farmàcia que apareixen en les Comunitats Autònomes, s'adonarà que la que més ha estalviat en eix concepte, de tota Espanya, inclòs el Ministeri, és la nostra. I que per tant queda a l'atenció de la salut més diners disponibles del que queda en les altres Comunitats Autònomes.

Però això no és cap novetat, vosté ho sap perfectament. Totes les vegades ho planteja, totes les vegades veu el resultat i totes les vegades insisteix en una cosa que sap que no és real.

No sé perquè diu allò de les transferències de l'any vuitanta-u, no sé perquè ho diu. Perquè, quan vosté parla del vuitanta-u, s'està oblidant que no hi havia Estatut. Però, si ho ha dit per una equivocació, ho deixem estar i, si ho ha dit perquè pensa que és que no estàvem preparats per a assumir la sanitat, doncs

efectivament era així. Si no teníem ni Estatut ni Llei del Servei Valencià de Salut, ni res, ni tan sols autonomia, com havíem d'estar preparats per a transferir-ho? Jo crec ací hi ha d'haver algun tipus d'error.

Que si acabarem o no la culminació de les transferències en ajuntaments i diputacions, doncs, com en el cas del Servei Valencià de Salut, ho acabarem quan es puga i estiga tot ben fet. I no sols depén de la voluntat de la Generalitat, sinó també d'ajuntaments i diputacions. Però evidentment que ens ho transferirien de seguida, ràpidament. El que passa és que cal negociar no sols la transferència de l'obligació, sinó dels recursos que han de posar ells perquè nosaltres puguem gestionar una cosa que costa molts milers de milions a l'any. I ací és on possiblement hi haja més desacord i estiga la cosa a la millor més lenta del que a vosté li agradaria, però segurament després no li agradaria perquè quedarien deficiències importants en la negociació. I les coses s'acaben quan estan acabades. I, mentre tant, s'aguanta i es discuteixen els detalls de manera que puga ser possible fer-ho bé.

A això de política cultural pobra i ridícula ni tan sols li conteste, perquè francament de l'oferta cultura i de les possibilitats d'aquesta Comunitat abans de governar nosaltres a ara hi ha un abisme tan gran i tan immens que no val la pena comentar-ho. Però en política cultural a més no ha escoltat vosté el discurs, perquè jo he fet una referència molt gran i prou extensa de totes les realitats que en aquests moments estan en marxa o estan fetes, per no ser exhaustiu, perquè podria fer-ne moltes més.

I, al mateix temps, també li he parlat d'un tema que a vosté no li ha preocupat massa en aquest moment, que és de l'esport, que també és una preocupació important per a la Generalitat Valenciana i en la que també tenim un paper destacat a fer i estem procurant fer-lo. No insistiré.

Quant que vosté està en total desacord amb la política lingüística, doncs em pareix molt bé que estiga vosté en total desacord, però no trobe cap explicació raonable perquè plantege vosté eix desacord. Perquè la política lingüística que estem fent és una política que té el suport d'aquestes Corts. Que és immensa des del punt de vista del treball que s'està fent. Que no és veritat que abans de començar el Govern de la Generalitat no hi haguera res. Hi havia, i hi havia tasca important, però era ínfima en relació al que s'està fent en aquest moment. I s'està donant un impuls transcendental a l'ensenyament del valencià, que el pot veure vosté si vol en els padrons municipals dels anys respectius, i veurà com la piràmide es va ampliant clarament de la gent que sap no només entendre, sinó llegir i escriure en valencià. I això és una tasca que funciona, encara que vosté diga el contrari o li vulga donar tot el mèrit a algú que no és aquest Govern. Jo crec que aquest Govern té un mèrit important, que ha estat tenir la voluntat política de portar-ho endavant. Vosté no s'haguera atrevit, diga el que diga. No s'haguera atrevit. I els qui ens critiquen en eix aspecte tampoc.

Respecte al tema que la televisió valenciana no compleix la llei, jo estic convençut que sí. I, respecte a si he fet una televisió per a mi, jo estic convençut que vosté ix prou més que jo. I a més d'això l'he arribat a veure en tres llocs distints, en tres notícies diferents, en un "Notícies" del mateix dia. Em pareix que no és precisament la meua televisió la que fa eix tipus de coses, perquè per a mi vosté té poc d'interés informatiu, si vosté em perdona la qüestió.

Respecte, finalment, al problema global, que és un poc el que ha d'emmarcar totes les circumstàncies. En definitiva, jo crec que tenen vostés molt bona voluntat, que no tenen un programa global que plantejar, que hi ha molta gent desaprofitada, algunes d'elles en un esforç progressista important, i que no són capaços d'articular un programa global perquè es mouen en unes relacions que no són capaços de tenir en compte circumstàncies que influeixen molt activament sobre la nostra realitat política, econòmica i social. Que quan vosté planteja tot eix tipus de coses sempre que açò està massa lluny i sobre açò no puc fer jo res, i em vaig a centrar en el que és meu, està vosté equivocant-se radicalment. Confon el que li passa, a vosté, amb allò que ens passa a nosaltres com a Govern. I el que li passa, a vosté, és el que li fa ser poc ambiciós a l'hora d'influir sobre determinades circumstàncies.

És veritat que hi ha circumstàncies que desborden no ja un Govern autonòmic, sinó el Govern d'Espanya i el Govern de molts països europeus i de molts altres països. Però també és veritat que el futur es construeix amb la voluntat dels hòmens. I molts sistemes polítics i moltes formes d'actuació han canviat, i molts patrons en economia s'han modificat per la voluntat de les persones que han estat capaços de portar endavant una idea política. I, si fóra possible pensar que el que vosté diu fóra sempre una realitat i l'únic que haguérem de fer és mirar el marc estret on ens estem movent en cada moment, res haguera canviat en el món des de fa moltes generacions.

I, ben al contrari, l'esforç de les persones, organitzades adequadament i amb una visió global de la realitat, el que fa possible és que les coses es vagen modificant en un sentit cada vegada més progressista. I hui són bens de la humanitat, coses assumides inicialment per un conjunt de xicotets visionaris, precisament perquè portaren a terme eixes idees polítiques que començaren a créixer i a fer-se grans. I el conjunt de visionaris no som nosaltres, nosaltres ja som Govern, i ens dóna suport una majoria de la societat que creu capaç d'integrar eixes reivindicacions progressistes del medi ambient, de les possibilitats d'incrementar l'educació i de tenir una sanitat digna, de les possibilitats de la igualtat dels hòmens des d'un punt de vista real i no només teòric, per a fer possible tot això han sigut capaços d'unir-se i enquadrar-se en projectes generosos i de renúncia a qüestions particulars per un aspecte general del que significa el projecte global de la societat. I, per eixa generositat que han tingut, han aprofitat molt més els esforços de la gent de bona voluntat per a fer possible els canvis.

I els han fet. I vosté no és capaç de ser generós i de renunciar i de mantenir posicions coherents amb els plantejaments polítics que vosté fa de vegades per a fer possible allò que són només aspiracions. I amb eixes aspiracions i amb eixos fets puntuals que vosté planteja no anem a cap lloc. I cal anar pensant-se que s'ha de tenir un programa global capaç d'integrar les reivindicacions de progrés de la societat. I eix programa global aquest Govern el té i vosté no.

Moltes gràcies.

El Sr. Vice-president Primer:

Moltes gràcies, Senyor President.

Senyor Mayor.

El Sr. Mayor i Penadés:

Moltes gràcies, Senyor President.

Senyores i Senyors Diputats. Senyor President.

Senyor President, i vindre ací un dia i reconéixer que han fet una cosa mal feta, una, una cosa mal feta? Això, això tindria molt de mèrit, Senyor President. No mai des que estem ací ho ha reconegut vosté, no mai, no mai. I jo no he vingut ací amb dogmatismes. Però en tot cas parlarem al final d'eixa part, que jo d'això també puc parlar-ne.

Mire, en el tema de la reforma de l'Estatut és vosté qui ho ha plantejat externament. I vosté és President de tots els valencians d'aquest país. I és vosté qui ho està parlant. I venir ací a dir que això no preocupa els ciutadans del país, doncs jo li diré una qüestió: no preocupa realment si no es diu el

contingut, però si parlem del contingut, de reforma i assumpció de competències, evidentment que preocupa.

Mire si preocupa o no que siguen transferides d'una vegada totes les competències en el tema de protecció civil. Mire si preocupa o no. I altres qüestions: hidrogràfiques, que alguna vegada han presentat alguna iniciativa sobre conques hídriques que estan ací dins. I això és important que ho sàpiga la gent.

Però, en tot cas, no sóc jo el qui ho ha plantejat, ho ha plantejat vosté externament. I ve ací a discutir del debat de la política general i no planteja la qüestió. Si és una qüestió tàctica que no té res a veure amb la realitat, doncs bé, ens ho diu que és una cosa tàctica i interna del partit i que no té res a veure amb la realitat, i acabem. No planteja la qüestió ni té res a veure amb el tema de la reforma del cinc per cent. Ja ho hem discutit diverses vegades. Em dóna exactament igual, Senyor President. Eix no és el tema, vostés estan plantejant-ho d'una altra manera.

Jo crec que no ha volgut dir res d'agricultura perquè he manifestat la conformitat amb una part de la política que desenvolupa la Conselleria, però no ens ha dit res de les parts que seguim denunciant i en les quals vostés, tossuts que tossuts, no fan res. I no fan políticament, ni ací en el seu Govern ni el seu partit en els ajuntaments i comarques. En algun lloc sí, i podríem posar exemples d'algun lloc. En altres no, en altres no.

Mire, en el tema del medi ambient, clar, és fàcil també venir ací i dir que, com no estem governant, evident, no tenim la responsabilitat. Però vostés crearen una Agència del Medi Ambient, amb uns acords d'investidura que signaren vostés, Esquerra Unida i Unitat del Poble Valencià. I realment què han fet? Crear l'escut sense mitjans i dipositant-lo en la Conselleria que menys tenia a veure amb temes mediambientals, que era Administració Pública, i no quedant-se l'Agència del Medi Ambient en Presidència i amb dotacions suficients per a fer el treball i que no fóra només un escut. Perquè podríem fer un repàs sobre la dotació pressupostària respecte a medi ambient, de la dotació que té l'Agència del Medi Ambient, dels tècnics, dels informes que fa l'Agència, que són bons informes, són informes que es preparen per al repte del noranta-tres, són els informes perfectes per a portar-los a la Comunitat Econòmica Europea, Senyor President, són perfectes, uns informes amb uns mitjans tècnics, personals. Perfecte.

Vosté evidentment té la capacitat, i té la voluntat, té la capacitat perquè té el Govern i té els mitjans, i això no li ho neguem. I té voluntat. Però eix és el problema, que té voluntat, només voluntat. I li podria repassar les diferents èpoques, i arribaríem a l'última, a la del vuitanta-set, quan vostés creen l'Agència, i on jo crec que, a causa de la demanda social i als fets que s'han heretat del passat, i a altres que s'han produït ara. El tema de la Marjal de Pego-Oliva evidentment ho aprova un Consell de Ministres de l'any setanta, del franquisme, però vostés, des de la Conselleria d'Agricultura, amb un Director General que li diuen Carbonell, es dedica a potenciar-ho. I a mi em fa pensar, si els diners públics invertits allí de tots els ciutadans, que ratllen des de l'any setanta els dos mil milions de pessetes, i si es segueix portant eixa política, per què? Suposa que algú tindrà interessos o algú uns beneficis molts grans.

I insinue si els beneficis són genèrics o personals. Si no, no ho comprenc. I ara em sembla magnífica la seua decisió, jo crec que tard, però magnífica la seua decisió, de paralitzar la dessecació. I quan jo parlava de les agressions no era respecte a mi, sinó respecte als càrrecs públics municipals a un poble com Pego. I també des d'ací denunciava qui els incita, qui els incita, des d'ací que els incita.

Jo, de veritat, Senyor President, que no entenc el perquè algunes vegades ix ací i ens vol fer un sermó d'ètica i de política. I li vaig a dir una cosa: dir que nosaltres som una minoria, que ja li ho he recordat jo, que m'ho ha dit moltes vegades que som una minoria, i que jo d'això sóc ben conscient, i per tant això té una manca de capacitat, ho sé jo, però venir ací a dir que nosaltres no tenim un programa global i que vosté té un programa global... No, home, no. Vosté, què va a tenir un programa global! Vosté fa i pot fer allò que li deixen fer les tres persones que manen en el seu partit, que són Felipe, Alfonso i Alfonso. I això és el que fa vosté, Senyor President, eix és el seu programa global. Perquè el dia que alguna part del seu programa global entra en contradicció amb la direcció de Madrid, li ho tomben. Però no és que li ho tomben, és que el canvien, a vosté, com ho han fet en altres Comunitats Autònomes. I això ho sap vosté i ho sap de sobra. I els qui estan dient que no en el seu Grup, i els qui estan dient que no en el seu Grup que no es moguen, perquè a la millor tampoc ixen en la foto. (Rialles). Si no es porten bé, no ixen. I nosaltres serem la minoria de valencians d'esquerra organitzats ací que decidim nosaltres, i no tenim Alfonsos que decideixen, Senyor President, i vosté sí. I vosté sí.

Mire, respecte al tema d'educació, clar, podríem entrar ací a discutir les grans xifres, si vosté ho suma tot com a grans xifres, la ràtio, evidentment això és fals, això no és així. Les xifres que jo li he donat són les xifres que facilita la Conselleria d'Educació. Nosaltres les coneixem perquè són les xifres que dóna la Conselleria. Però venir ací a dir una cosa que jo no he dit... Jo no he dit en absolut que nosaltres volem una escola nacionalista. Primera perquè jo no sé això què és, una escola nacionalista, no sé a què es refereix en això d'una escola nacionalista. Perquè, en tot cas, si tornem a discutir el tema de nacionalisme, que ja el discutírem l'any passat, i li vaig donar la meua opinió, la qual ratifique, perquè vosté és tan nacionalista com jo, vosté és tan com jo. Jo sóc un nacionalista valencià i vosté espanyol. Amb totes les conseqüències també. Així de clar.

I, per tant, jo no estic disposat a renunciar una sèrie de temes, com a valencià. I vosté sí. Perquè li preocupa el què? El projecte? No, el projecte no, no existeix projecte. Li preocupa que no el canvien, en tot cas. Pot ser, això sí que li pot preocupar, que no el canvien, que no el canvien, això sí. Perquè en el moment que vulguen, el canvien. No cal que recordem Comunitat Autònoma a Comunitat Autònoma. Si vol fem una llista i parlem de noms. No cal que ho recordem.

Mire, del tema de la unitat de Castelló l'única qüestió que jo li he plantejat ací és que el pla d'actuacions es faça públic, que es negocie amb els sectors. Que és la Generalitat qui fa la Universitat de Castelló? Faltaria mes, és que són vostés els qui l'han de fer. I que la fan per la voluntat política de vostés només? Un moment, Senyor President, és que s'ho apunten tot. També serà per la pressió social de la societat de Castelló, dic jo. O és que allà no hi havia pressió i vosté arriba un bon dia i diu ara fem la Universitat de Castelló? Igual venim ací un dia i es trobem amb la Universitat de Gandia. Per què no? Si vosté vol fer-ho.

Jo l'única qüestió que li demane... Sí, però vostés es dediquen a potenciar la "Menéndez Pelayo" que és la que duen de Madrid. No, la de Gandia no. La "Menéndez Pelayo" que és la de Madrid.

Vosté, en definitiva, el que hauria de fer és eix pla d'actuacions fer-lo públic ja i asseure els diferents sectors de la societat de Castelló, i parlar-ne i negociar-ho, i parlar-ne i negociar-ho. Que fóra un procés de transparència pública. I res més. I això és el que estem demanant-li. Res més, Senyor President, no estem demanant res més. Perquè estem d'acord

que es faça la Universitat de Castelló, que és una Universitat possible i la que la societat de Castelló demane. I, per tant, no té perquè haver-hi cap discussió. Només que no hi haja ocultisme en eixa qüestió.

Respecte a un nou model sanitari, jo crec que això no és un problema que ens el creguem vosté o jo. Jo crec que vosté no s'ho creu. Un nou model sanitari de moment no s'ha aconseguit. I sobre això què vol que li diga? És una realitat. I la situació sanitària és la que és. Vosté diu que les transferències estan molt bé, jo dic que no són suficients, no hi ha prou recursos. Què vol que li fem? I aquí està la demostració sobre com estan els centres de salut, de les inversions com es fan i quants haurien d'haver-ne fet i quants no n'hi ha. Però no ho dic jo, són unes xifres que vosté les podrà contrastar amb el seu Govern, i les xifres que jo tinc són les xifres que dóna la Conselleria, i els informes que barallem són els de la Sindicatura de Comptes. Evident. Evident.

Possiblement sí hi ha un error, però parle del PEV-I i del PEV-II, Senyor President. I, per tant, s'entén perfectament quan estic parlant. I faig cites textuals del PEV-I i del PEV-II. Per tant, allò de l'any vuitanta-u dóna exactament igual.

I dir que no hi ha caos en l'administració interna. Jo el cite, a vosté, quan vulga a què entren allí uns auditors, i que vegen si hi ha caos o no en el funcionament intern. I és que em fa riure només de pensar-ho, Senyor President. Per als qui estan allí dins supose que no els farà riure. Quan vulga entrem amb uns auditors allí i que facen una auditoria sobre el funcionament intern. Jo crec que el caos intern de l'administració... Vosté sabria dir-me ara exactament quants funcionaris té Sanitat? Exactament, una xifra exacta. Perquè, clar, supose que una empresa sap les nòmines que paga, supose que una empresa sap les nòmines que paga. Quants funcionaris exactament?. Diga-ho. Jo després ja no tindré temps per a contestar-li, però, no patisca, ja contestarem en el moment oportú, hi haurà més ocasions.

Mire, de política cultural li vaig a reconéixer una cosa, quan la matèria de cultura es portava des del Govern central evidentment encara es feia menys que ara, això és evident. I hi ha una infrastructura, i ho hem reconegut alguna vegada. En el discurs anterior recorde que li vaig reconéixer el tema de l'IVAM i coses d'eix estil. Ara bé, el que es diu una cultura que arribe a les comarques, que existisca una planificació, una inversió real i una cultura feta des d'ací per als d'ací i en valencià, ací hi ha un forat molt gran, ací hi ha un forat molt gran, Senyor President. Jo crec que no hi ha sensibilitat política sobre això, jo crec que no la hi ha. Què vol que li diga?

Hi ha una qüestió que en el meu discurs no la tocava, i vosté la treu. No la tocava directament, clar. El tema de l'esport. Mire, el tema de l'esport, a banda de la baixa execució, segons ens informa també la Sindicatura, d'execució de pressupost, el tema de l'esport és sagnant. Algunes coses encara no li les puc dir oficialment, perquè porte més d'un any esperant que em contesten les preguntes parlamentàries sobre el tema de l'I-VEF. Però què li vaig a dir jo, a vosté? Pregunte al Conseller del ram on està l'IVEF, en quina situació, i pregunte a la gent que vol entrar a estudiar, ser professor d'educació física i que vol entrar, com està de places, les possibilitats i on se'n van a estudiar, i en quina situació estan i on estan les inversions que ha de fer el Ministeri i ha de fer la Conselleria. Vosté sap on està l'IVEF i en quina situació, i com estan formats el professors d'Educació Física? Per l'amor de Déu! I la Llei de l'Esport que havia de fer? Ja ho han dit ací, no cal que li ho recorde jo.

Per tant, venir ací ara a parlar de la potenciació de l'esport... Doncs si és que jo crec que ací podrem fer les Olimpíades de menjar gamba amb all i julivert, Senyor President, (Rialles), de menjar gamba amb all i julivert, però no les Olimpíades d'esport.

Hi ha una altra qüestió. Vosté ve ací i ens diu que el Gabinet d'¥s, que això s'està fent... Bé, jo crec que és increïble. Un Govern que no ha fet ni una Direcció General d'Assessoria Lingüística, cosa que tenen el Govern de Catalunya, d'Euskadi, de Galícia, em sembla increïble. Però és que hem semblen increïbles els pressupostos que vosté assigna. L'any passat, i açò ho dic de memòria, recorde que eren al voltant d'uns sis-cents milions de pessetes, dels quals hi havia una grandíssima part que són nòmines de funcionaris, nòmines de funcionaris. Vostés aquí no fan res. I li ho vaig a dir ben clar: perquè no s'ho creuen. I també per una altra qüestió, i això li ho reconec, perquè segurament el segment de la societat que protesta aquí en concret doncs és un segment minoritari o un segment que a vosté no el toca electoralment i per tant no cal que ho faça.

Perquè si les enquestes digueren una altra cosa, com que si ho faria? I tant que ho faria. Perquè comença a ser important que la societat sàpiga que en una gran mesura es governa en base al que diuen les enquestes, que és més important o menys i, si la societat majoritàriament vol carabassa, carabassa. I si vol verd, verd. Perquè, de l'altra manera, es poden perdre vots, Senyor President.

Jo, no sé si un mateix dia he aparegut tres vegades en un noticiari o no de la Radiotelevisió Valenciana, no ho sé. La veritat és que en tot cas...

El Sr. Vice-president Primer:

Senyor Mayor, li pregue que acabe.

El Sr. Mayor i Penadés:

Vaig a acabar, Senyor President.

En tot cas, sí que li he de dir una qüestió, i és que ara estarà ja havent el dia, i no sé si serà cosa només d'un periodista, de dos o de tres, però el que sí que li puc dir és una cosa: quan vosté vulga, fem un repàs d'aparicions, fem un repàs d'aparicions. Jo no tinc molt de temps, perquè com som poquets i estic treballant, doncs no tinc molt de temps, però fem un repàs d'aparicions en la Radiotelevisió Valenciana.

I ja no tinc molt més temps, però li vaig a dir que no accepte això que ens diu i està dient-nos una altra vegada que no estem disposats a renunciar a qüestions particulars per altres més generals. No és veritat. El que passa, Senyor President, és que nosaltres no estem disposats a renunciar a una cosa que volem ser, i és que som valencians, amb les nostres diferències, i per tant les volem mantenir, i volem parlar com parlem, i volem fer una política feta des d'ací i per gent d'ací. I per això, per això jo crec que vosté no ens pot dir que nosaltres no som generosos.

Nosaltres podem ser generosos i solidaris amb tot el que calga. Però, evidentment, el model de solidaritat, no és el que vosté parla. D'això tindríem molt a discutir-ne. I vindre ací a dir-nos que el problema és que no tenim un projecte global i que de les qüestions particulars ens porten a... Jo crec que això és distorsionar la realitat. I vosté ho sap, Senyor President. I vosté ho sap. Perquè en les qüestions que estem d'acord no hi ha hagut cap problema. Li hem donat suport, i ho hem manifestat ací públicament i davant la societat.

En definitiva, Senyor President, el problema és que nosaltres per a vosté no tenim un projecte global, però el seu projecte global és de vostés o el dissenyen en una altra part i vostés fan allò que els deixen fer?

Res més i moltes gràcies.

El Sr. Vice-president Primer:

Moltes gràcies, Senyor Mayor.

Senyor President.

El Sr. President de la Generalitat Valenciana:

Mire, com la part forta del discurs de vosté ha sigut la pregunta aquella de "¿vosté sap quant val un bitllet de metro?", doncs li la vaig a contestar concretament.

En assistència hospitalària tenim 20.427 persones. I li puc donar la distribució on estan també. Totes elles i el nombre adequat. I després en l'assistència primària tenim unes 11.200 persones, que fan un total de 31.627 persones. És a dir, evidentment els comptes estan naturalment auditats tots. I el caos que vosté parla el té vosté en el cap fonamentalment. Però, de totes les maneres, no es preocupe que sempre hi ha coses a millorar.

Vol que li reconega que hi ha coses que estan mal fetes? Ja li ho he reconegut. Però no diga vosté les que estan ben fetes precisament, perquè eixes coses després es noten.

No li vaig a contestar a res més, perquè res més vosté ha dit. Ha insistit en les mateixes qüestions de sempre. En els acudits fàcils i en les qüestions que no tenen més que referència a una cosa en la qual vosté, precisament vosté, no devia de caure. Diuen allò d' "els extrems es toquen", i vosté ha fet gala sobrada, en aquesta segona intervenció molt especialment, d'una paraula que no vull nomenar per no encunyar un terme concret, però que ja es diu. Però en definitiva li diré... De "regionalismo", per a entendre'ns tots.

Està vosté entrant en la via culinària i la de l'astracanada. És el que vosté ha fet en aquesta intervenció. Que és propi d'eixa via que li he dit inicialment i que va tenir una complida demostració al llarg de les intervencions d'ahir. És un discurs conservador i reaccionari. No ha tocat ni ha dit absolutament res de nou del problema mediambiental, perquè no ha fet cap referència a eix programa global.

Ha seguit insistint en la fòrmula d'abans, que no deia cap qüestió concreta d'aplicació ni feia referència a cap forma de conservadorisme. En definitiva, ha fet vosté darrere d'eixes pressumptes reivindicacions nacionals, valencianes li diu vosté, però no són valencianes, una globalització, una globalització de la problemàtica real d'aquest país que no és més que una actitud reaccionària i conservadora. I això no li correspon ferho a vosté.

Moltes gràcies.

(Ocupa la Presidència el Molt Excel.lent Senyor **Antoni Garcia i Miralles**)

El Sr. President:

En representació del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el Diputat Senyor Guardiola.

El Sr. Guardiola Sellés:

Señor Presidente. Señoras y Señores Diputados.

Hemos seguido con atención el debate que se viene produciendo a raíz de la declaración de política general que ha efectuado el Presidente de la Generalitat. Y, francamente, uno puede llegar a sacar la conclusión de que aquí se están produciendo dos debates distintos, no comunicados además entre sí. Porque yo creo que no es posible ante una misma declaración, la del President de la Generalitat, que se tengan y se manifiesten opiniones tan sumamente distintas que a mí, sinceramente, suponiendo la buena fe de quienes las hacen, me llevan a pensar que estamos unos sordos, o otros están sordos, y que nada más se escucha o se dice lo que uno quiere escuchar o decir.

Hay quienes encuentran todo tipo de defectos en la declaración del Presidente de la Generalitat y le llegan a negar todo tipo de acierto en su acción de gobierno. Deberé empezar afirmando que, como presidente del Grupo Parlamentario Socialista, lo que yo detecto en mi Grupo es absoluta sintonía con el mensaje del Presidente, que nos ha parecido absolutamente atinado, ajustado a lo que en este momento habría que plantear ante esta Cámara.

Entonces, ante esta contradicción, yo llego a pensar que es que existe realmente dos formas de abordar la contestación a la comunicación sobre el estado de la Comunidad que el Presidente de la Generalitat ha efectuado en la Cámara. La primera es analizar la gestión respecto a la actualidad, al momento coyuntural por el que discurre la vida política del Gobierno valenciano. Yo creo que esa tentación la ha tenido más de un Grupo Parlamentario. Y la segunda es entender su acción política, el juicio de cuyas consecuencias es nuestra responsabilidad, como la mediación entre el actualizar y la realización de un proyecto definitivo y colectivamente compartido.

Si me pregunto sobre qué ha hecho el Presidente en su comunicación, si se ha posicionado en el primer caso o en el segundo, yo llego a una rápida consecuencia. Pero creo que es importante planteárnosla así, porque, si erramos en el enfoque, erramos también en el planteamiento del debate, y sinceramente pienso que eso nos ha ocurrido en estos días.

Porque el Presidente ha hablado de esa mediación entre una actualidad problematizada y un proyecto ofertado al pueblo valenciano en sus discursos de investidura del año 83 y 87. Mediación que creo que ha dado contenido al ejercicio de gobierno en su avance real hacia la consecución de los objetivos que los valencianos aceptaron mayoritariamente.

En esta segunda posición es en la que yo voy a centrar mi intervención. Y quiero además empezar afirmando que la comunicación del Presidente de la Generalitat resume una afirmación rotunda: la sociedad valenciana ha experimentado un ejemplar avance social gracias a la integración y a la actividad desplegada a lo largo de estas dos Legislaturas por los trabajadores y clases medias urbanas, intelectuales y empresarios innovadores, orientados por los objetivos de nuestro programa de gobierno.

El balance, Señorías, es en mi opinión altamente positivo. Y se resume en tres logros básicos. En primer lugar, la definitiva vertebración institucional de nuestro pueblo. En segundo lugar, la consolidación de una Administración Pública valenciana. Y, en tercer lugar, la recuperación económica a través del segundo Programa Económico Valenciano por lo que a la actividad pública hace referencia, orientada hacia la consecución de ventajas comparativas para la Comunidad Valenciana en su incorporación al mercado único de 1993.

¿Hemos avanzado, pues, significativamente hacia nuestro proyecto de una sociedad de bienestar para la Comunidad Valenciana, cuando nuestro objetivo era crecer económicamente para generar empleo y riqueza que mejorara la calidad de vida de los valencianos, apostando, al tiempo, con una mayor cultura dentro del consenso de nuestro Estatuto de Autonomía?

Nuestra opinión es que de la comunicación del Presidente se desprende una respuesta absolutamente afirmativa. Y para ello voy a referirme solamente a seis aspectos globales que nos llaman la atención en su comunicación.

El primero respecto al desarrollo económico alcanzado. El segundo respecto a los resultados alcanzados en el aumento del empleo y la disminución del paro valenciano. El tercero por lo que hace referencia a la política de infraestructuras y servicios públicos realizada por su Gobierno, Señor Presidente. Hablaré, en cuarto lugar, del desarrollo legislativo. En quinto de la normalización lingüística y, por último, de la necesaria coordinación interinstitucional.

Desde 1985, en la Comunidad Valenciana asistimos a tasas

de crecimiento de la renta regional muy notables. Cerca del doble de la media de la Comunidad Económica Europea. El aumento de la renta por habitante ha variado sustancialmente desde la etapa de anteriores gobiernos a la de los gobiernos socialistas en la Generalitat.

Entre 1975 y 1983 disminuyó esa renta. Ese crecimiento de la renta no se produjo, sino que disminuyó a un ritmo del 0'8 por ciento anual. Desde 1983 está creciendo a un ritmo medio del 3'6 por ciento anual, mientras que superaba en 1989 los 10.000 ecus y desde 1987 los 10.000 dólares, a precios corrientes.

En cuanto a la evolución del coste de la vida, la variación de los precios es semejante a la del conjunto de España. En 1988 se produce sin embargo un alza de precios que es consecuencia de la elevación de los precios del suelo y de la vivienda, sobre todo en zonas turísticas.

Por otra parte, desde 1983 está aumentando muy notablemente el número de empresas que se crean en la Comunidad Valenciana. Hemos pasado de 3.500 nuevas empresas, creadas en el 83, a 6.000 en el 88. Este cambio lógicamente también se reflejará en la inversión. Hasta 1983 estaban descapitalizándose y por ello disminuía la inversión acumulada. Desde entonces se recapitalizan más rápidamente, y ello muy especialmente desde 1986.

El exponente más relevante sin duda de la política socialista del Gobierno valenciano es quizá el resultado conseguido en el aumento del empleo y la disminución del paro. Desde 1986 el empleo de la Comunidad Valenciana aumenta de forma rápida, invirtiéndose la tendencia de destrucción de empleo que hasta el año 85 se había producido.

Entre 1986 y 1989 se han creado más de 152.000 empleos, a una media superior a 50.000 empleos anuales, con una proporción superior en la Comunidad Valenciana que en España. Pese al crecimiento notable de la población activa, se observa que a partir del año 84 el número de parados disminuye, habiéndose producido, por tanto, un doble esfuerzo. Desde 1985 el número de ocupados aumenta rápidamente y disminuye el número de parados.

Comparar el peso de las distintas funciones del gasto presupuestario entre el año 84 y el 89 puede constituir también un buen exponente de la orientación que ha adoptado en cada momento el Gobierno valenciano. Ha habido un importante crecimiento en el peso de los gastos, en la producción de bienes públicos, —sanidad, educación, cultura, comunicación comunitaria y servicios sociales—, pasándose de los dos tercios del total presupuestado en el 84 a tres cuartos del total en el 89. Así, en el año 84, representaba el 62'02 por ciento, mientras que en el 89 representa el 74'06 por ciento.

Lo mismo puede decirse de la producción de bienes públicos económicos: infraestructuras públicas, desarrollo económico, investigación. En el año ochenta y cuatro representaba el 6'56 por ciento, mientras que en el año ochenta y nueve representa el 9'20 por ciento. En cambio, han disminuido los gastos por transferencias y han disminuido muy sensiblemente los costes administrativos.

Los primeros han visto reducido su peso desde un 24'40 por ciento en el ochenta y cuatro hasta el 13'84 por ciento en el ochenta y nueve. Y los segundos, los costes administrativos, del 2'52 por ciento para el ochenta y cuatro al 1'20 por ciento para el ochenta y nueve.

En este caso de los costes administrativos se demuestra la política de reducción de costes de producción de bienes públicos y el absoluto aumento de la eficiencia de la Administración pública valenciana.

Por otra parte, al conseguirse que la Comunidad Valenciana fuera considerada por la Comisión europea, en abril del año ochenta y ocho, región con problemas de desarrollo, quedó integrada en la lista prioritaria para las inversiones del FEDER. Esto ha hecho posible un considerable aumento de las inversiones que se producen a partir de ese año.

Esta situación, sin duda, es resultado de un esfuerzo combinado entre el Gobierno español y otros Gobiernos socialistas europeos. Esfuerzo para incrementar la dotación presupuestaria y la política regional de la CEE. El esfuerzo que la Generalitat Valenciana hizo en esta línea creo que no es necesario recordar a sus Señorías que fue decisivo para que nuestra Comunidad quedara incluida en la lista prioritaria, lo cual dio como resultado el Programa de Desarrollo Regional para el cuatrienio ochenta y nueve-noventa y dos.

La reciente aprobación por el Consell del Plan de Integración Socio-laboral y del Consell de Formación Profesional, y de la extensión de la asistencia sanitaria a la totalidad de la población, son los últimos pasos en esta dirección.

Quisiera hacer una referencia, porque creo que es muy significativa, al desarrollo legislativo que se ha producido, con el lógico concurso de todos los Grupos Parlamentarios, pero muy singularmente con el impulso y la iniciativa del Gobierno valenciano.

Tendré que remontarme para ello a las dos Legislaturas últimas. Sin duda, a la presente y a la anterior. Yo creo que en éstas, como reflejo del amplísimo apoyo social que los valencianos dieron al partido socialista en la Comunidad Valenciana, los socialistas hemos promovido desde el Gobierno de la Generalitat toda suerte de iniciativas legislativas. La amplitud del esfuerzo se explica, por una parte, porque nuestro Estatuto, en contra de lo que estamos cansados de oír en esta Cámara, tiene el más amplio nivel de competencias posible, el más amplio posible desde luego desde la perspectiva constitucional, pero también porque el empeño modernizador de la política socialista exigía una ampliación legislativa. Cuarenta y nueve leyes fueron aprobadas en la primera Legislatura y veintisiete en lo que va de la presente.

En el aspecto financiero hay que contar con la Ley de Hacienda Pública, que regula como Ley-marco las responsabilidades fiscales y financieras de la Generalitat, las sucesivas leyes de Tasas, la de Tributación de los Juegos de Azar y las diversas leyes de créditos extraordinarios. Destinadas unas a posibilitar la entrada en funcionamiento de nuevas instituciones y otras, en casos aislados, a paliar los efectos de accidentes climáticos, frecuentes en nuestra tierra.

Por lo que respecta al mandato estatutario, creemos que gran parte del mismo ya está realizado. Tenemos, así, la Ley de Sindicatura de Comptes, el Consell Valencià de Cultura, la Ley que regula la coordinación de las Diputaciones con la Generalitat, la Ley de Gobierno Valenciano, la Ley Electoral Valenciana, la de Designación de Senadores, la de Simbología.

Ahora bien, el desarrollo institucional yo creo que no siempre ha seguido de un modo estricto el mandato estatutario. Más bien el Gobierno socialista ha tomado muchas iniciativas, en coherencia con sus objetivos de cambio y progreso, mucho más allá de lo previsto en el Estatuto. Y esto ha afectado a diversos ámbitos de actuación de la Generalitat. Y cito, a mero título de ejemplo, iniciativas como es el caso del IMPIVA, el IVAM, el IVAECM, el Institut Valencià d'Estadística, el Institut Valencià de la Juventut, el Consell Metropolità de l'Horta y un largo etcétera que sus Señorías conocen perfectamente.

Especial relieve hay que dar a las leyes como las que regulan el uso y enseñanza del valenciano, las del Programa Económico Valenciano, que fija la senda por donde el Gobierno propone caminar en el relanzamiento de nuestra economía, evitando incertidumbres a los agentes económicos y sociales.

Otras leyes responden a mandatos más o menos explícitos de la normativa estatal o a ordenar muchas de las competencias asumidas por la Generalitat, como es el caso de la Ley del Servicio Valenciano de Salud o la de Cooperativas. Otras, que son ejemplos de iniciativas socialistas para crear organismos que se hagan cargo de aspectos estratégicos del programa de gobierno, son la Ley de Ferrocarriles de la Generalitat Valenciana o la de Radiotelevisión Valenciana.

Finalmente, hay que señalar la diversa normativa legal que pretende luchar contra los desequilibrios territoriales y el deterioro del medio ambiente. Es el caso de la de Ordenación del Territorio, Palmerar d'Elx, la de Paratges Naturals, la de Impacto Ambiental o la de Actividades Calificadas.

Y así creo que, aún sin exhaustividad, podemos apreciar la trascendental tarea legislativa, junto a la producción de otros elementos normativos que no corresponden al Parlamento, en la esfera estrictamente del ejecutivo, que los socialistas valencianos hemos realizado con el objetivo de remover el marco de convivencia de los valencianos para lograr mayores cotas de libertad, autoidentificación, tolerancia, igualdad, justicia y progreso.

Así, el Gobierno valenciano aprobó en su reunión del doce de marzo de 1990 el Plan Trienal para la promoción del uso del valenciano en nuestra Comunidad Autónoma. Con este plan trienal la Generalitat se propone, tal como establece el Estatuto de Autonomía y la Ley de Uso y Enseñanza, defender nuestro patrimonio cultural. El plan contiene una serie de actuaciones que serán impulsadas desde la propia Generalitat y en las que tomarán parte el resto de Administraciones públicas de nuestro territorio.

Entre las actividades y objetivos concretos marcados en este plan trienal figura potenciar el funcionamiento de la comisión interdepartamental para la aplicación del uso del valenciano, la creación de la red técnica para la promoción de la lengua, continuar con las campañas y cursos para funcionarios y empleados de las administraciones públicas, regular el conocimiento del valenciano para el acceso a la función pública. Y de igual modo figuran entre las actividades concretas a desarrollar la tarea de profundizar en el lenguaje administrativo en valenciano e incrementar el uso de este idioma en las relaciones internas y externas de la Administración, normalizando el sistema informático administrativo, elaborando el modelo correctivo de textos valencianos y potenciando la fijeza de la terminología especializada, al tiempo que se realizan estudios tendentes a lograr la normalización sobre el lenguaje jurídico-administrativo y de los medios de comunicación y se analiza la situación social del idioma en los distintos ámbitos, sean éstos oficiales o no.

Dentro de las actuaciones concretas en el ámbito del uso social del valenciano figura en este plan trienal su potenciación en el ámbito general de los sectores económico, empresarial y financiero, en los círculos dedicados a las actividades de juventud y tiempo libre y la promoción específica del valenciano en la producción cultural.

Hay un aspecto que dentro de este bloque que antes anunciaba de seis grandes cuestiones yo quiero analizar, y es el de la coordinación interinstitucional.

La multiplicidad de problemas abordados en estos años en la Comunidad Valenciana entre todas las Administraciones públicas, dirigidas por los socialistas, ha supuesto en primer plano la necesidad de dar respuestas interinstitucionales. Así, respecto al Gobierno de España, el Consell de la Generalitat Valenciana ha fomentado la coparticipación en el diseño de aquellas políticas que han reforzado las inversiones en servicios o prestaciones, en sectores tales como la vivienda, el transportes, comunicaciones, seguridad, incluso empleo; donde las políticas sectoriales que se diseñan con carácter general tienen a veces efectos descompensatorios.

Análoga situación se ha planteado dentro de la Comunidad Valenciana entre ayuntamientos, diputaciones y la Generalitat. En este sentido, el desarrollo con voluntad firme por parte del Gobierno de la Ley de Coordinación de Diputaciones configura éstas como centros de gestión de la Generalitat para atención de los municipios.

Creo que tampoco deberíamos pasar por alto en esta esfera de la coordinación y cooperación interinstitucional el impulso que los socialistas hemos dado a la consolidación y desarrollo de la Federación Valenciana de Municipios y Provincias, como entidad que aglutina a los representantes democráticamente elegidos en las corporaciones locales. Su presencia y participación en los órganos de asistencia, asesoramiento y coordinación que existen en la Comunidad Valenciana, así como su papel de mediación en la resolución de conflictos intermunicipales, incluso de ayuntamientos con otras administraciones, son un claro ejemplo de ello.

Esta línea de apoyo a la Federación Valenciana de Municipios y Provincias, incrementando su participación en los ámbitos de gestión y gobierno de la Generalitat, es un camino en el que los socialistas vamos a seguir avanzando.

Asimismo, para resolver los numerosos problemas, déficits de infraestructuras en grandes ciudades, problemas sociales específicos y otros, el Gobierno valenciano ya ha desarrollado convenios y otros sistemas de coordinación con la Administración central y con las Administraciones europeas, que se han concretado en actuaciones diversas como puede ser el caso del "by-pass" o los planes de urgencia para Alicante, Valencia y Castellón.

Creo, en definitiva, que estas razones, y muchas otras que podríamos aquí enumerar, nos dan al Grupo Parlamentario Socialista en este Parlamento suficientes motivos, suficientes argumentos, para hoy renovar nuestra confianza y nuestro apoyo en el Gobierno valenciano que usted preside, Señor Presidente.

Creo que también nos corresponde como Grupo Parlamentario mayoritario en esta Cámara el renovar una voluntad decidida de diálogo, de confluencia y de consenso en este Parlamento, en el convencimiento de que, sin esa labor conjunta, no se avanzará tanto como se puede avanzar con esos acuerdos. Y en el convencimiento de que disponemos de un programa de gobierno que se ha demostrado ampliamente eficaz y que está conduciendo a nuestra Comunidad hacia esas cotas de mayor progreso, libertad e igualdad que tantas veces todos aquí hemos deseado.

Nada más y muchas gracias.

El Sr. President:

Muchas gracias, Señor Guardiola.

Té la paraula el Senyor President de la Generalitat.

El Sr. President de la Generalitat Valenciana:

Moltes gràcies, Senyor President.

Molt breument. Per acabar els diré que, pel que fa al debat que hem tingut al llarg d'aquests dies, he tingut la sensació positiva que d'alguna forma —encara que amb desqualificacions importants, que no s'han traduït finalment en cap qüestió de rellevància—, crec jo, hem tractat de temes fonamentals per a la societat valenciana en el seu conjunt al final i hem deixat altres que estaven només apuntats en el meu discurs, però sense cap de dubte eren d'una importància transcendental, tal com eren les actuacions socials i molt especialment en els barris d'acció preferent, però indubtablement, com a molt important programa de govern que hem plantejat, el suport a les mesures socials en sanitat, en educació, en treball, en serveis socials.

Hem tractat també dels plans mediambientals i del sanejament de les nostres costes, tema fonamental i d'actualitat en la nostra societat. Hem procurat també fer una oferta de promoció econòmica a la indústria, a l'agricultura i al turisme que fera possible millorar les nostres expectatives, i sobretot les dels ciutadans. Hem mostrat un clar interés en millorar la qualitat de vida en les nostres ciutats, que ha estat discutit poc per aquesta Cambra, però en qualsevol cas remarcat d'una forma jo diria que fonamental en la meua intervenció inicial: l'interés per millorar la qualitat de la vida en les nostres ciutats. Hem tractar poc, però també ha estat apuntat en el discurs, de la política d'habitatge que pense que és fonamental per al futur. I hem fet, en definitiva, allò possible en cadascuna de les nostres responsabilitats per portar a aquesta Cambra el que són les preocupacions de la societat, del sector social i dels ciutadans que tots pensem que representem.

Encara que, com he dit, hi ha algunes desqualificacions, que jo done ja per passades, i fonamentalment hi ha una voluntat de col.laborar i de progressar en el futur, jo he trobat suficients arguments en aquesta Cambra i en les seues intervencions per a fer possible que caminem junts en el futur immediat que tenim per davant.

Per tant, vull dir-los que gràcies pel debat de política general que hem tingut en aquesta Cambra i, sobretot, espere que eixa voluntat bona, manifestada al llarg d'aquestes sessions de debat, es manifeste també en la pròxima aprovació dels Pressupostos, que vindran prompte a aquesta Cambra i que seran la concreció real dels plantejaments que ací hem fet.

Res més i gràcies.

El Sr. President:

Moltes gràcies, Senyor President de la Generalitat.

De conformitat amb la Resolució de Presidència que regula aquest debat, s'obri un termini de trenta minuts per tal que els Grups puguen formular les Propostes de Resolució que creguen convenient en relació al debat. Encara que la Presidència no pot saber si hi ha Propostes de Resolució ni quantes Propostes poden haver-hi, presumiblement n'hi haurà prou, el debat continuarà el dimecres, dia deu, a les quatre de la vesprada.

Il.lustres Senyors Diputats, se suspén la sessió fins el dimecres que ve.

(S'alça la sessió a les dotze hores i trenta-cinc minuts)

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestrenatural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
3. El suscriptor que no renueve la suscripció antes del 31 de diciembre será dado de baja.
4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre .....

Calle ..... Núm. .....

Teléfono ..... Población .....

Distrito postal .....

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día ..... de..... de .....

Con esta finalidad el día ..... de.....de ....., ingresa en la C/C núm. 31/80 de las Cortes Valencianas en el Banco Central Sucursal 29, plaza de la Virgen, 8 (Valencia) la cantidad de ..... pesetas mediante ingreso o transferencia.

..... de ..... de .....

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

1. Al Boletín y Diario de Sesiones:	11.000	pesetas
2. Al Boletín Oficial:	6.600	pesetas
3. Al Diario de Sesiones:	5.300	pesetas
4. Números sueltos:	100	pesetas

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produesquen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

Carrer ..... Núm. .....

Telèfon ..... Població .....

Districte postal.....

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia ..... de ..... de .....

Amb aquesta finalitat el dia ..... de ..... de ....., ingressa al C/C núm. 31/80 de les Corts Valencianes en el Banc Central Sucursal 29, plaça de la Mare de Déu, 8 (València) la quantitat de ..... pessetes mitjançant ingrés o transferència.

..... de ..... de .....

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions: 11.000 pessetes
2. Al Butlletí Oficial: 6.600 pessetes
3. Al Diari de Sessions: 5.300 pessetes
4. Números solts: 100 pessetes

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts, Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003 València. Ap. 22088. Telèfon 332 01 00. Ext. 45 i 48.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 12. 46014 Valencia.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES VALENCIANAS

Edición y suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 332 01 00. Ext. 45 y 48.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 12. 46014 Valencia.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.